

ליקוטי מוהר"ן

תורה מ' תענית

עם ליקוטי הלכות וליקוטי תפילות

מהדורת ובלכתך בדרך
באותיות מאירות עיניים

לטייל
בתורתו

פרוייקט לעידוד העמקה
והתבוננות בליקוטי מוהר"ן

קו לטייל בתורתו

04-627-73-13

עעמו וראו כי טוב ה'

kl046277313@gmail.com

לקראת התחלת תורה מ' תנינא

בעיצומם של ימים בהם הלב הומה בגעגוע אל הקיבוץ הק' הבעל"ט, שמחים אנו להגיש בזאת בפני כלל אנשי שלומינו היקרים די בכל אתר ואתר, לומדי התורה הזמנית, מהדורת כים מודפסת של התורה הזמנית – תורה מ' תנינא, שאמנם תורה קצרה היא אך עמוקה מני עומק למעיינים בה.

מהדורה זו נדפסת במסגרת פרויקט 'לטייל בתורתו' – לעידוד לימוד ליקומי מוהר"ן בעיון ובהתבוננות, על מנת לאפשר לכל ההולכים עם התורה לשאת בכיסם את התורה לכל מקום וללכת עם התורה' פשוטו כמשמעו – כנסיעות וברגעים של פנאי.

דבר בעתו מה טוב. מה נאה ומה יאה להיכנס בשערי היכלותיה של תורה זו – העוסקת בענין ההתפארות הגדולה העולה מן ההתקבצות הגדולה בראש השנה אצל הצדיק. מה נהדר יהיה להגיע אל הקיבוץ הגדול כאשר תורה יקרה זו שגורה בעל פה על לשוננו, לאחר שבועות ארוכים של עיון והתעמקות בין היכלותיה וארמונותיה.

מה יפה יהא המחזה, שכל חסידי ברסלב כאיש אחד בלב אחד, עוסקים ודשים באותה תורה. בטרמינלים, במטוסים, בדרכים ובאומן – כולם סביב נושא אחד: תורה מ' תנינא.

הרי בכך נזכה לקיים את רצון רבינו, כדרך שאמר: הלא פל הנחת רוח והתענוג שלי הוא רק פשאני רואה איזה דברי יהדות ועבודת ה' באחד מאנשי, הלא הפקרתי את עצמי ואשתי ובני היקרים, ורק בשביל זה. האם לא הייתי יכול להיות מפרסם ומנהיג שקורין (גוטער יוד) כמו פל המנהיגים שנוסעים החסידים אליהם ואינם יודעים על מה נוסעים, והזוהרים ושבים ובאים ואינם יודעים מה באים. (חיי מוהר"ן שלה)

הנה כי כן, יחד עם כלל חסידי ברסלב בכל מקומות מושבותיהם נישא תפילה מעומקא דליבא, שיוסרו המניעות והמחיצות המבדילות ויעורנו השי"ת להגיע אל הקיבוץ הגדול והקדוש, לזכות להסתכל על היופי והפאר של הצדיק הנעשה בזכות הקיבוץ הגדול!

מערכת לטייל בתורתו

וצדקתו עומדת לעד

ככתר עלי ראש גיליון תורה זו, יתנצח לשם
ולתפארת הוד, האי תלמיד חכם גאון מופלא
ומופלג, ירא ושולם, דבוק בתורת הצדיק בכל לבו
ונפשו, באהבתה שגה תמיד וכל חפציו לא שוו
בה, זכה וזיכה רבים

הרב החסיד

רבי שלמה אהרן
ב"ר מרדכי הלוי גוטליב ז"ל

אשר עסק כל ימיו בלימוד תורת הצדיק
בעמקות ובהתבוננות

זכות לימוד תורת הצדיק
תעמוד לעילוי נשמתו,
לזכרון עולם ולמזכרת נצח

ת.ג.צ.ב.ה.

אבותי
מדברין
חורמ תינא

מִי שִׁיּוּדַע מֵאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל, שְׁטַעַם
 בְּאַמַּת טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, הוּא
 יְכוּל לְהַכִּיר בְּאַחַר, אִם הָיָה אֵצֶל
 צְדִיק עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה אִם לֹא, וְאִם
 אוֹתוֹ הַצְּדִיק הוּא גְדוֹל בְּמַעֲלָה אוֹ
 קָטָן, וְאִם הוּא צְדִיק אֲמַתִּי אִם לֹא,
 אוֹ אִם הוּא בְּעַצְמוֹ צְדִיק.

כִּי טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל יְכוּלִין לְצִיר
 לְפָנָי מִי שִׁיּוּדַע טַעַם שִׁכְל. כִּי רַק
 מִי שֶׁהוּא אִישׁ בּוֹר, אִי אֶפְשָׁר לוֹ
 לֵידַע זֹאת, אֲבָל מִי שִׁיּוּדַע מִשְׁכָּל,
 כְּגוֹן לִזְמַדִּים שְׁמַרְגְּיִשִּׁים מְעַט

טַעַם הַשֶּׁכֶל בְּפֶשֶׁט וְקִשְׂיָא בְּדַרְדָּר
הַלּוֹמְדִים, אִו חֲכָמִים בְּחֻכְמוֹת
אַחֲרוֹת, שְׁמַרְגְּיִשִּׁים טַעַם שֶׁכֶל,
יְכוּלִין לְהַבִּין טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
כִּי 'אֹיָרָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים'
(בְּבֵא־בִתְרָא קִנְחָה, וּבִזְהַר פִּינְחָם דָּף
רמח: וּבִתְקוּן כב).

וְטַעַם הַחֲכָמָה וְהַשֶּׁכֶל בְּוִדְאֵי יָקָר
מְאֹד, אֲדָ עֵקֶר מַעֲלֵת קִדְשֵׁת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל הוּא רַק עַל־יְדֵי הַשְּׁנָחַת
הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ. וּמַחְמַת שְׁהֵשֵׁם
יִתְבָּרַךְ מִסִּתְּפֵל בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל

תָּמִיד, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (דְּבָרִים י"א):
 "תָּמִיד עֵינֵי ה' אֶלְקִיךָ בָּה מִרְאשִׁית
 הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרֵית שָׁנָה", עַל־יְדֵי־
 זֶה אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מְקַדְּשֶׁת וְאוֹרָה
 מִחֲכִים, כִּי עֵינַיִם עַל־שֵׁם הַחֲכָמָה,
 כִּי הִתְפַּתְּחוּת הַחֲכָמָה נִקְרָא בְּחִינַת
 עֵינַיִם, כְּמוֹ שְׂכָתוֹב (בְּרֵאשִׁית ג):
 "וְתִפְקַחְנָה עֵינֵי שְׁנֵיהֶם", וּפִרְשׁ
 רַש"י: 'עַל־שֵׁם הַחֲכָמָה נֶאֱמַר'.
 וּמִחֲמַת שְׁעֵינֵי ה' בְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
 שְׂמֹסֶתֶבֶל בָּה תָּמִיד, עַל־יְדֵי־זֶה
 'אוֹרָה דְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִחֲכִים'.

אֲךָ מֵהֵיכָן נִמְשָׁךְ וְנִתְעוֹרַר זֹאת
אֲצֵל הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, דְּהֵינּוּ בְּחִינַת
עֵינַיִם לְהַשְׁגִּיחַ כַּנ"ל, זֶה נַעֲשֶׂה עַל־
יְדֵי נְשִׁמוֹת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ
מִתְפָּאֵר בָּהֶם, בְּבְחִינַת (יִשְׁעִיהָ
מ"ט): "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר בָּךְ אֶתְפָּאֵר".
וְעַל־יְדֵי הַהִתְפָּאָרוֹת נַעֲשִׂין בְּחִינַת
תְּפִלִּין, שֶׁנִּקְרָאִין פָּאֵר (סְפָה כה),
וְהַתְּפִלִּין הֵם בְּחִינַת מַחִין, וְנִכְנָסִין
לְפָנַיִם וּבֹקְעִין בְּעֵינַיִם, וּמִזֶּה נַעֲשֶׂה
הַשְׁגָּחַת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ כְּבִיכּוֹל,
שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה קְדוּשַׁת אֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת אֲוִירָא דְאֶרֶץ־
יִשְׂרָאֵל מַחְבִּים כַּנ"ל. וְעַל־שֵׁם

זֶה נִקְרָא אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁמִּקְבֵּלֶת
קִדְשָׁתָהּ, מִבְּחִינַת: "יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר
בָּךְ אֶתְּפָאֵר", כַּנֶּ"ל.

אֲךָ בְּיָדָי לֹא כָּל הָעֵתִים שְׁוֹת
בְּהִתְקַרְבוֹת יִשְׂרָאֵל לְהַשֵּׁם
יִתְבַּרְךָ, כִּי לְפַעְמִים, חֵם וְשָׁלוֹם, יֵשׁ
שְׁנֵתְרַחֵק אֶחָד מֵהַשֵּׁם יִתְבַּרְךָ, וְאֲזִי
אֲדַרְבָּא, הַשְּׂכִינָה צוֹעֶקֶת: 'קִלְנִי
מֵרֵאשִׁי, קִלְנִי מִזְרוּעֵי' (סְנֵהֲדַרִּין מו).
הֵינּוּ שֶׁצִּעֲעָקְתָּהּ, שְׁנֵתְקִלְקֵל וְנַפְגָּם
בְּחִינַת הַהִתְּפָאֵרוֹת שְׂאִינוֹ יְכוּל

לְהִתְפַּאֵר בָּהֶם, וְנִפְגַּם בְּחִינַת
הַתְּפִלִּין, שֶׁנַּעֲשִׂין מִן הַהִתְפַּאֲרוֹת
כַּנִּ"ל.

וְזֶה: 'קִלְנֵי מִרְאשֵׁי, קִלְנֵי מִזְרוּעֵי',
'מִרְאשֵׁי' 'מִזְרוּעֵי' דִּיקָא, בְּחִינַת
תְּפִלִּין (שֶׁמִּנְיַחִין עַל הָרֵאשׁ וְעַל הַזְרוּעַ)
וְכַנִּ"ל. רַק בְּשֶׁאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל נִתְקָרַב
לְהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ, וְנִתְּוִסַּף עוֹד יִשְׂרָאֵל
שֶׁרוֹצֶה לְעַבְדּוֹ יִתְבָּרַךְ, וְכֹל מֵה
שֶׁנִּתְּוִסְפִין יוֹתֵר רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל
שֶׁרוֹצִים לְעַבְדּוֹ וְלְהִתְקָרַב אֵלָיו, אֲזִי
נִתְּגַדֵּל וְנִתְּוִסַּף יוֹתֵר הַהִתְפַּאֲרוֹתוֹ

יְתַבְרַךְ, שֶׁהוּא יְתַבְרַךְ מִתְּפֹאֵר
בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְקַרְבִּים אֵלָיו.

וְעַל־יְדֵי זֶה הִתְתַּפְּאוּת נַעֲשִׂין
תְּפִלִּין, מַחֲזִין, וּמְזִיחַ נַעֲשֶׂה קְדוּשַׁת
אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת 'אֲוִירָא
דְּאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחֲכִים' עַל־יְדֵי עֵינֵי
הַשְּׂנֵחָתוֹ כַּנ"ל.

אֵךְ מִי שְׁיָכוֹל לְרֹאוֹת זֹאת
הִתְתַּפְּאוּת, שְׂמֵת־פֶּאֶר הַשֵּׁם
יְתַבְרַךְ בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל, אֲזִי הוּא
מְקַבֵּל בְּחִינַת פֶּאֶר וּמַחֲזִין מִן

זאת תהתפארות שרואה, ונעשין
 אצלו גם־כן בחינת הפליין, ונכנסין
 לפנים כנ"ל, ובוקעין בעינים כנ"ל,
 ואזי נעשין עיניו גם־כן בבחינת
 עיני ה'.

ואזי בכל מקום שהוא מסתכל
 ורואה, נעשה שם גם־כן בחינת
 אורא דארץ־ישראל מחכים, כי
 עקר קדשת ארץ־ישראל הוא רק
 מבחינת עינים הנ"ל.

אֲבָל מִי הוּא זֶה שְׂיֻכַּל לְרֹאוֹת
 אֶת הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ, שְׂיֻכַּל לְרֹאוֹת
 הַתְּפִאָרוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ, אֲמָנָם מִי
 שְׂרֹאֶה אֶת הַצַּדִּיק הָאֲמֵת, שֶׁהוּא
 מְקָרֵב בְּנֵי-אָדָם לְעִבּוּדְתוֹ יִתְבָּרֵךְ,
 וְהוּא עֶקֶר הַתְּקָרְבוֹת יִשְׂרָאֵל
 לְאַבְיָהֶם שְׁבַשְׁמִים, נִמְצָא שֶׁהוּא
 בְּעֵצְמוֹ הַתְּפִאָרוֹת שְׁמֵת־פֶּאֶר
 הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ בְּעֵצְמוֹ, כִּי עַל-יְדוֹ כָּל
 הַתְּקָרְבוֹת וְהַתְּפִאָרוֹת.

אֲזִי מִי שֶׁמִּסְתַּכֵּל בּוֹ, וְעֶקֶר הַדָּבָר
 בְּעֵת הַקְּבוּץ, בְּעֵת שְׁמֵת־קִבְצִים
 אֵלָיו הָעוֹלָם הַבָּאִים לְשִׁמְעַ אֶת

דְּבַר ה', וּבִיּוֹתֵר – בְּרֵאשֵׁי הַשָּׁנָה,
 שָׂאז הוּא הַקְּבוּץ הַגָּדוֹל, אֲזִי
 הַהֲתַפְּאוֹרוֹת גָּדוֹל בִּיּוֹתֵר, מִחֲמַת
 שְׂמֵת־קִבְּצִים הַרְבֵּה בְּנֵי־אָדָם,
 הַחֲפִצִּים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבָּרֵךְ, וְאֲזִי
 נִתְגַּדֵּל וְנִתְוַסַּף פֶּאֶר וִיפִי הַצְּדִיק,
 כִּי הוּא בְּעֵצְמוֹ הַהֲתַפְּאוֹרוֹת כֵּנִ"ל.

אֲזִי מִי שְׂמֵסֶתְכֵל בְּאַמַּת בְּזוֹה הַצְּדִיק
 הָאֱמֵתִי, אֲזִי הוּא גַם־כֵּן מְקַבֵּל מִן
 הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַזֹּאת, וְנַעֲשִׂין אֶצְלוֹ
 גַם־כֵּן בְּחִינַת תְּפִלִּין מַחִין כֵּנִ"ל,
 וְאֲזִי נַעֲשִׂין עֵינָיו גַם־כֵּן כֵּנִ"ל

בְּבַחֲיַנַת עֵינַי ה'. וְאֲזַי גַּם בְּכָל
מָקוֹם שֶׁהוּא מְסַתְּכָל, נַעֲשֶׂה גַם־
כֵּן בְּבַחֲיַנַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּבַחֲיַנַת
'אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מַחְכִּים',
כִּי הוּא מַחְכִּים הָאֲוִיר עַל־יַדִּי
הִסְתַּכְּלוּתוֹ בְּעֵינָיו הַנִּ"ל, שֶׁנַּעֲשִׂין
מִן הַתַּפְּאֲרוֹת כַּנִּ"ל.

וְזֶה פֶּרוּשׁ (יִשְׁעִיה ל"ג): "מֶלֶךְ בְּפִיּוֹ
תַחֲזִינָה עֵינֶיךָ", הֵינּוּ כְּשֶׁתִּזְכֶּה
לְרֹאוֹת מֶלֶךְ בְּפִיּוֹ, דְּהֵינּוּ הַצַּדִּיק
בְּפִיּוֹ וְתַפְּאֲרוֹתוֹ, דְּהֵינּוּ בְּעֵת הַקְּבוּץ,
שֶׁאֲזַי הוּא יִפְּיוֹ וְתַפְּאֲרוֹתוֹ כַּנִּ"ל,

על־ידי־זֶה: "עֵינֶיךָ תִּרְאֶינָה אֶרֶץ
מִרְחֻקִים", בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
בְּחִינַת 'אֲוִירָא דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
מִחֻבִּים'.

כִּי הִחֲכַמָּה נִקְרָא מִרְחֻקִים, כְּמוֹ
שֶׁכָּתוּב (קֹהֶלֶת ז): "אֲמַרְתִּי אֶחְכַּמָּה
וְהָיָא רְחוּקָה", הֵינּוּ שְׁעַל־יְדֵי־זֶה
שֶׁתִּרְאֶה אֶת הַצַּדִּיק בְּיָפְיוֹ וְתִפְאַרְתּוֹ
כִּנֵּ"ל, עַל־יְדֵי־זֶה בְּכָל מָקוֹם שֶׁתִּרְאֶה
בְּעֵינֶיךָ, יִהְיֶה נַעֲשֶׂה בְּחִינַת אֲוִירָא
דְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל מִחֻבִּים כִּנֵּ"ל.

וְזֶהוּ: 'עֵינֶיךָ תִּרְאֶינָה אֶרֶץ
 מְרַחֲקִים' כַּנ"ל. נִמְצָא, מִי שֵׁישׁ לוֹ
 תִּצְאוּ וְהַשְׁתַּוְקוּת לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
 בְּפֶרֶט מִי שֶׁטַעַם טַעַם הָאֵמֶת שֶׁל
 אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּשֶׁפּוֹגֵעַ וּמִתְוַעֵד יַחַד
 עִם אָדָם שֶׁהָיָה אֵצֶל צַדִּיק אֲמִתִּי
 עַל רֵאשִׁי־הַשָּׁנָה, הוּא מְחַיֵּב לְהִרְגִישׁ
 אִזּוֹ טַעַם אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כִּי עַל־יְדֵי־
 זֶה הָאִישׁ נֶעֱשֶׂה גַם זֶה הָאִוִּיר
 בְּבַחֲיַנֵּת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל, וְרֵאוּ
 שִׁיתְעוֹרֵר לוֹ עֵתָה הַשְׁתַּוְקוּת
 וְנִעְגְוֵעִין לְאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כֹּל אֶחָד
 לְפִי בַחֲיַנֵּתוֹ. וְעַקֵּר הַדְּבָר – שִׁיְהִיָּה
 בְּאֵמֶת וּבִתְמִימוּת.

וַיֵּשׁ בְּזוּה עוֹד עֲנִינִים, כִּי 'אִין אָדָם
 יֵמֵת וַחֲצֵי תֵאָתוּ בִידוֹ'. (קהלת־רבה
 יסדר א) נִמְצָא שְׂאִין מְמַלֵּא תֵאָתוּ
 וְרִצּוֹנוּ בְּמִמּוֹן לְעוֹלָם, כִּי תָמִיד
 חָסֵר לוֹ כֵּן"ל. אֲבָל יֵשׁ בְּחִינַת שְׁפַע
 כְּפוּלָה, בְּחִינַת (אִיּוֹב כ"ב): "וְכֶסֶף
 תּוֹעֵפוֹת לָךְ", שֶׁהוּא לְשׁוֹן כְּפוּל.
 נִמְצָא שְׁבֻזָּה הַשְׁפַּע נִתְמַלֵּא רִצּוֹנוּ,
 מֵאַחַר שֶׁהִיא כְּפוּלָה (וְלֹא סִיּוּם).

וְאֶזְכָּה לְהִיּוֹת נִמְנָה גַם כֵּן בֵּין עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל
הַבְּשָׂרִים וְהַתְּמִימִים הַמִּתְאַסְּפִים וּמִתְקַבְּצִים
לְצַדִּיקִים אֲמֵתִיִּים עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה.
(ליקוטי תפילות על תורה מ')

זִכְנִי שִׁיתְנַלְהָ לָנוּ קִדְשֵׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד
אֲשֶׁר נִזְכָּה לְכֶסֶף וּלְהִשְׁתַּוְּקַק וּלְהִתְנַעֵנֵעַ תָּמִיד
בְּאֵמֶת לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל.
(ליקוטי תפילות על תורה מ')

אדומי
תפילת
ח"ג-ב"ט

"עֵינֵי תָמִיד אֵל יי כִּי הוּא יוֹצִיא מִרְשֶׁת
 רַגְלֵי, אֵלֶיךָ נִשְׁאַתִּי אֶת עֵינֵי הַיֹּשְׁבֵי
 בַּשָּׁמַיִם, הִנֵּה כְּעֵינֵי עֲבָדִים אֵל יָד אֲדוֹנֵיהֶם
 כְּעֵינֵי שֹׁפְחָה אֵל יָד גְּבֻרָתָהּ כֵּן עֵינֵינוּ
 אֵל יי אֶלְהֵינוּ עַד שִׁיחַנְנוּ, חָנְנוּ יי חָנְנוּ,
 כִּי רַב שָׁבַעְנוּ בּוֹז". אָבִי שֶׁבַּשָּׁמַיִם מָלֵא
 רַחֲמִים רַב חֶסֶד וּמְרֻבָּה לְהֵיטִיב, טוֹב לְכֹל
 וְרַחֲמֵיו עַל כָּל מַעֲשָׂיו, הַמְרַחֵם עַל הָאָרֶץ
 וּמְרַחֵם עַל הַבְּרִיּוֹת. רַבּוֹנוּ דְּעֵלְמָא בְּלָא,
 אַתָּה בְּרֵאתָ עוֹלָמְךָ בְּרִצּוֹנְךָ הַטּוֹב בְּשִׁבִיל
 יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ, כִּדֵּי לְהַתְּפֹאֵר עִמָּהֶם בְּכֹל
 יוֹר וְדוֹר, וּבְטוֹבְךָ הַגָּדוֹל בְּחַרְתָּ יִשְׂרָאֵל
 עַמְּךָ מִכָּל הָעַמִּים וְאֵת אֶרֶץ תְּקַדּוּשָׁה מִכָּל
 הָאָרְצוֹת, לְהִיּוֹת לְעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל לְנַחֲלָה. כִּי
 יִדְעֵת שְׁשָׁם אֲוִיר הַקְּדוּשׁ הַמְּחַכִּים וְשָׁם
 מְקוֹם מוֹכֵן לְקַדְּשֵׁת יִשְׂרָאֵל, לְהַשְׁיֵג שָׁם

חֲכָמָה הָאֱמֹתִיית, לְהַכִּיר אוֹתְךָ בְּדַעַת
נִפְלְאָא וּבְאַמוּנָה שְׁלֵמָה.

(שכו) רבונו של עולם אֲדוֹן כָּל הָאָרֶץ,
אֵלֹהֵי כָּל הַחֲבֵרִיּוֹת, מָה אֹמֵר וּמָה אֲדַבֵּר,
אֶתְּךָ יוֹדֵעַ מֵעֶלְת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל וּקְדוֹשְׁתָּהּ
הָעוֹלָה עַד אֵין סוֹף וְאֵין תַּכְלִית. וְאַנְכִי
הַבְּזוּי וְהַנִּמְאָם אֲשֶׁר הִרְבִּיתִי לַפְּשָׁע נִגְדָּדְךָ,
וּפְגַמְתִּי וְקִלְקַלְתִּי הִרְבֵּה מְאֹד, עַד אֲשֶׁר עַל
יְדֵי רַבּוּי עֲוֹנוֹתַי וּפְשָׁעַי הִעֲצוּמִים, וּבִפְרֹט
עַל יְדֵי כָּל מַה שֶׁפְּגַמְתִּי בְּפָנֶיךָ הַחֲבֵרִית
מֵעוֹדֵי עַד הַיּוֹם הַזֶּה, עַל יְדֵי כָּל זֶה טִרְפַּתִּי
אֶת דַּעְתִּי וּפְגַמְתִּי אֶת מַחִי, וְאַפְלוּ מֵעַט
הִרְשִׁימוּ שֶׁנִּשְׁאַרְהָ מִדַּעְתִּי הִיא גַם כֵּן
מִבְּלִבְלֶת וְעִכּוּרָה מְאֹד. אֲךָ עִם כָּל זֶה גַם
זאת הִרְשִׁימוּ הַמַּעֲוֹטָה שֶׁל אֱמֹתֵת דַּעְתִּי,
רוֹאֶה מִרְחוֹק וּמִצִּיץ מִן הַחֲרָפִים מִבֵּין

זָכוֹן דְּבָרֵי תוֹרַתְךָ הַקְדוֹשָׁה, אֲשֶׁר
 חוֹנְנֵתְנוּ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, עַד אֲשֶׁר אָנֹכִי
 מִבֵּין מֵרְחוֹק גָּדַל עֵצֶם מַעֲלַת קְדוּשַׁת אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל בְּלִי שְׁעוֹר וְעֶרְךָ. וְכֹאֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ
 מִפִּי הַצְּדִיקִים הָאֲמֵתִיִּים וְרָאִינוּ בְּסַפְרֵיהֶם
 תְּקִדוּשִׁים שְׁכָל קְדוּשַׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי
 תְּלוּיָהּ בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל:

וְהִנֵּה עֵתָה, אַחֲרֵי כָּל מָה שֶׁעָבַר עָלַי מֵעוֹדִי
 עַד הַיּוֹם הַזֶּה, וְכִמָּה סְבוֹת סְבִבָּת עִמִּי,
 וּבְכִמָּה גְּלָגוּלִים גְּלָגַלְתָּ עִמִּי בְּדֵי לְקַרְבְּנִי
 אֱלֹהֶיךָ וְלֹהֲחֹזִירְנִי בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ,
 וְעַדִּין לֹא עָלְתָה בְּיָדֵי לְזִכּוֹת לְתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה כְּרָאוּנִי, וְלֹא דֵי שְׁלֵא זָכִיתִי לְתִשׁוּבָה
 שְׁלֵמָה אַף גַּם פְּגַמְתִּי הַרְבֵּה מְאֹד בְּכָל
 עֵת. וְעֵתָה אַחֲרֵי כָּל אֱלֹהֶיךָ, אֵינִי יוֹדֵעַ
 עֵתָה שׁוֹם דְּרָךְ בֵּית מְנוּס מִמֶּנִּי, וְלֹא

שוֹם עֲצָה וְתַחבּוּלָה, כִּי אִם עוֹד רוּחִי
 מְקַשְׁקֵשׁ בְּקַרְבִּי, עוֹד קוֹל יְהוּדֵי הוֹפֵק בִּי,
 וּמְעוֹרְרֵנִי וּמְזַרְזֵנִי בְּתוֹרַתוֹ הַקְּדוּשָׁה לְנַסֵּעַ
 לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אוֹלֵי אֲזוּכָה לָשׁוּב מִכְּסִילְתִּי
 וּמִמְעָשֵׁי הַפְּגוּמִים, אוֹלֵי אֲזוּכָה לְהַתְּחִיל
 לְחַיּוֹת חַיִּים אֲמֵתִיִּם, אוֹלֵי יְחוּם אוֹלֵי
 יֶרֶחַם. וְאַתָּה יוֹדֵעַ עֵצֶם רַבּוּי הַסְּפִקוֹת
 שְׂיֵשׁ לִי בְּזֶה בְּלִי שְׁעוֹר וְזֶה עֶקֶר הַמְּנִיעָה
 שְׁלִי, בְּצִרוּף שְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת מַחֲמַת מָמוֹן
 וְרַחוּק הַדֶּרֶךְ וְשְׂאֵרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת. אֲבָל
 בְּאַמֶּת אֲנִי מוֹדֶה לְפָנֶיךָ בּוֹחֵן לְבוֹת וּבְכִלּוֹת,
 שְׁעֶקֶר הַמְּנִיעָה הִיא מְנִיעַת הַמַּחֲמַת
 כְּפֹה סְפִקוֹת וּבְלִבּוּלִים, שְׂמִבְלָבְלִין אֶת
 דַּעְתִּי וּמוֹנְעִים אוֹתִי מִלְּהַתְּגַבֵּר וּלְהַתְּחַזֵּק
 לְעִסוּק בְּזֶה לְהַכִּין לִי הַדֶּרֶךְ לְנַסֵּעַ לְאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל. וְאַף עַל פִּי כֵן בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים
 אַתָּה מְרַמֵּז לִי בְּכָל יַעַת לְהַשְׁתַּוְּקֵךְ

לָזֶה לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר
 לֹא אוֹכַל לָנוּחַ וּלְשַׁקֵּט מִלְכָּסֶף לָזֶה לַיְלִידָה
 וּלְבֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי יִדְעֵתִי כִּי רַחֲמֶיךָ
 לֹא כָלִים, כִּלִּי הָאֵי וְאוֹלֵי תִזְבְּנִי לָבֹא לְשֵׁם
 בְּשָׁלוֹם, וּלְהַמְשִׁיךְ עָלַי שָׁם קִדְשֵׁי אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל בְּאַמֶּת. בְּאֶפֶן שְׂאֵזְכָּה לְהִתְחַכֵּם
 מֵעַתָּה וּלְהַשְׁכִּיל עַל דְּרָכַי, וּלְבַעַר הָרַע
 מִקְרָבִי, וּלְבַטֵּל הָרוּחַ שְׁטוֹת מִמְּנִי, וּלְזַכּוֹת
 לְתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה בְּאַמֶּת, אֲשֶׁר לָזֶה לְבַד
 כָּלְתָה נַפְשִׁי, כִּי זֶה כַּמָּה נִכְסוּף נִכְסַפְתִּי
 לְשׁוּב אֵלֶיךָ, וּכְבָר גְּלִיתָ לָנוּ גְדֹל רַחֲמֶיךָ
 וְעַצֶּם חֲנִינוּתֶיךָ בְּכָל יְעַת, וְרַב טוֹבְךָ בְּכָל
 יוֹר וְדוֹר, אֲשֶׁר אַתָּה צוֹפֶה לְרָשָׁע וְחַפֵּץ
 בְּהַצְדָּקוֹ, כִּי לֹא תַחְפִּץ בְּמוֹת הַיָּמָת כִּי אִם
 בְּשׁוּבוֹ מִדְּרָכָיו וְחַיָּה, וְעַד יוֹם מוֹתוֹ תִּתְחַכֵּה
 לוֹ, "תֵּשֵׁב אֲנוּשׁ עַד דִּבְא" עַד דִּכְדוּכָה
 שֶׁל נַפְשִׁי:

רבונו של עולם, רַחֵם עַל יוֹנָה אֱלֻמָּת
 כְּמוֹנֵי, רַחֵם עַל חֲלוּשׁ יְדָעָה, עַל נִבְזָה
 וְנִמְאָם כְּמוֹנֵי, אֲשֶׁר אָנִי מְאוּם (נִבְזָה
 וְנִמְאָם) בְּעֵינַי עֲצָמִי בְּתַכְלִית הַמְּאוּם
 וְלֹא עַל חֲנָם מִדְּרָךְ הַעֲנָוָה הָאֲמִתִּיית, כִּי
 אִם יַחְמַת עֲכִירַת מְאוּם מַעֲשֵׂי הָרָעִים
 וְעוֹזוֹנוֹתַי הָעֲצוּמִים וּפְגָמֵי הַמְּרָבִים, אֲנִי
 אֲדוֹן יְחִיד מִלֵּא מִשְׁאֵלוֹתַי בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנִי
 לָבוֹא לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְהֵרָה. וְאֲזַכֶּה לְעֵבֶר
 וְלִדְלֶגַע עַל כָּל מִינֵי מְנִיעוֹת, וְלִנְסֵעַ וּלְבֹא
 לְשֵׁם מְהֵרָה חוֹשֶׁה בְּשָׁלוֹם בְּלִי פָגַע,
 וְלַפְעַל שָׁם קְדָשָׁה וּמְהֵרָה, בְּאִפְנֵי שְׂאֲזֻכָּה
 לָשׁוּב אֵלַיךְ וּלְהִתְקָרֵב אֵלַיךְ בְּאַמֶּת, וְלֹא
 אֲשׁוּב עוֹד לְכִסְלָה מַעֲתָה וְעַד עוֹלָם. רבונו
 שֶׁל עוֹלָם זַכְּנֵי בְּזָכוֹת כָּל הַצְּדִיקִים שֶׁגִּלוּ
 קְדֻשַׁת אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹלָם, וּבְזָכוֹת כָּל
 הַצְּדִיקִים וְהַפְּשָׁרִים שֶׁזָּכוּ לָבוֹא לְאֶרֶץ

יִשְׂרָאֵל אַחֲרֵי מְנִיעוֹת רַבּוֹת וְעֲצוּמוֹת
 בְּלִי שְׁעוֹר כַּאֲשֶׁר אַתָּה יְדַעְתָּ, וּפָעַלוּ שָׁם
 מַה שְׁפָעְלוּ. זַכְּנֵי בְּזֻכוֹתָם וּבְזֻכוֹת תּוֹרָתָם
 הַקְּדוּשָׁה וּבְזֻכוֹת מַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שְׁאֵזְכָּה
 גַּם אֲנֹכִי הַשֹּׁפֵל וְהַבְּזוּי לִילְדָךְ וּלְבֹא לְאָרֶץ
 יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהֲרָה:

אָבִי שְׁבַשְׁמִים הַגּוֹמֵל עִמִּי חֲסָדִים וְטוֹבוֹת
 רַבּוֹת בְּכָל עֵת אֲשֶׁר זָכִיתֵנִי בְּרַחֲמֶיךָ וּחֲסָדֶיךָ
 לְהַתְּפַלֵּל עָלַי זֶה לָּבֹא לְאָרֶץ יִשְׂרָאֵל. גָּמַל
 עָלַי עַבְדְּךָ עוֹד חֲסָדִים וְטוֹבוֹת יוֹתֵר וְיוֹתֵר,
 וְתִגְדִּיל נְפְלְאוֹתֶיךָ עִמִּי, וְתַעֲשֶׂה עִמִּי חֶסֶד
 חֲנּוּם בְּכָל עֵת, וְתִלְמַדְנִי בְּדַרְךְ עֲצוֹתֶיךָ
 הָאֱמִתִּיּוֹת, וְתוֹרְנֵי בְּדַרְךְ הַיָּשָׁר וְהָאֱמֶת,
 בְּאֶפֶן שְׁאֵזְכָּה מֵעַתָּה לְעֹזב דְּרָכֵי הָרַע
 וּמַחְשְׁבוֹתֵי הַפְּגוּמוֹת. וְאֵזְכָּה לְהִתְקַשֵּׁר
 בְּךָ מֵעַתָּה וּלְיִלְדָךְ וּלְבֹא מִהֲרָה לְאָרֶץ

יִשְׂרָאֵל בְּשָׁנָה הַזֹּאת, וְאַזְכֶּה לְהַתְּחִידֵשׁ
 לְגַמְרֵי לְהַתְּחִיל מִחֲדָשׁ בְּעִבּוּדַת יְיָ כְּאֵלֹ
 נוֹלַדְתִּי הַיּוֹם:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זָכַר נָא הַהִתְּפָאָרוֹת
 וְהַשְּׁעִשׂוּעִים שֶׁקִּבַּלְתָּ מִכָּל הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ
 בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וּמִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ הַקְּדוֹשׁ,
 וְכָל הַהִתְּפָאָרוֹת וְהַשְּׁעִשׂוּעִים אֲשֶׁר אָתָּה
 מְקַבֵּל עֲדִין מִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל עִמָּךְ וּמִהַצְּדִיקִים
 וְהַתְּשׁוּרִים אֲמִתִּיִּים הַנְּלוּיִם אֲלֵיהֶם שֶׁבְּדוֹר
 הַזֶּה, אֲשֶׁר מִשָּׁם נִמְשָׁךְ כָּל קִדְשֵׁי אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל. וְזַכְּנֵי גַם כֵּן, שִׁיחֶיהָ לִי חֵלֶק
 בְּהַהִתְּפָאָרוֹת הַזֹּאת, שֶׁאַזְכֶּה לָשׁוּב אֵלֶיךָ
 וְלַעֲשׂוֹת רְצוֹנְךָ בְּאֵמֶת, עַד אֲשֶׁר תִּתְּפָאֵר
 עִמִּי הַשְּׂכִינָה תָּמִיד בְּכָל עֵת. כִּי בְּרַחֲמֶיךָ
 הַרְּבִים בְּחַרְתָּ בָּנוּ מִכָּל הָעַמִּים, וְאָתָּה
 מִתְּפָאֵר בָּנוּ בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וְזֹאת

הַהֲתַפְּאֲרוֹת עוֹלָה לְכַתֵּר וְעֵטְרָה עַל
רֹאשׁוֹ בְּבַחֲיַנַּת תְּפִלִּין, וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ
קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. כִּי הַהֲתַפְּאֲרוֹת בּוֹקֵעַ
בְּעֵינַיִם, וְעַל יְדֵי זֶה נִמְשָׁכִין עֵינֵי הַשְּׁגָחָתוֹךָ
עַל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, אֲשֶׁר מִשָּׁם מְקַבֶּלֶת אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל קִדְשָׁתָהּ הַגְּדוֹלָה, כִּי עַל יְדֵי זֶה
אֲוִירָה מִחֻבִּים, עַל יְדֵי שְׁנֵי מְשָׁכִין שָׁם תָּמִיד
עֵינֶיךָ הַקְּדוֹשִׁים שֶׁהֵם עֵינֵי הַחֲכָמָה וְהַמִּדָּע,
כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב: "אֶרֶץ אֲשֶׁר יי אֱלֹהֶיךָ דּוֹרֵשׁ
אוֹתָהּ תָּמִיד עֵינֵי יי אֱלֹהֶיךָ בָּהּ מִרְשִׁית
הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה". עַל כֵּן רַחֵם
עָלַי וְעַל כָּל יִשְׂרָאֵל, וּזְכֵנִי שִׁיתְּנֶלְהָ לָנוּ
קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לְכֹסֶף
וְלַהֲשִׁתּוֹקֵק וְלַהֲתַנַּעֲנַע תָּמִיד בְּאַמַּת לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל, וְלַהֲתַפְּלִל הַרְּבִיחַ עַל זֶה לְפָנֶיךָ
מִלֵּא רַחֲמִים, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה לָבוֹא לְאֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל חֵישׁ קַל מִהֲרָה:

וזכנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים,
 שנזכה בכל שנה ושנה, לנסע על ראש
 השנה לצדיקים אמתיים, ואזכה להיות
 נמנה גם כן בין עמך ישראל הפשרים
 והתמימים המתאספים ומתקבצים
 לצדיקים אמתיים על ראש השנה. כי אתה
 לבד יודע מעלת הקבוץ של עמך ישראל
 בראש השנה לצדיקים אמתיים. אתה לבד
 יודע כמה וכמה התפארות ושעשועים
 גדולים ונוראים אשר אתה מקבל בכל
 ראש השנה וראש השנה מתקבוץ הקדוש
 של עמך ישראל אצל הצדיקים האמתיים.
 זכנו ברחמיך הרבים וחסדיך העצומים,
 שנתיה אנחנו נכללים גם כן בהתפארות
 והשעשועים האלה, ואל ימנענו מזה שום
 מונע, ואל יעכבנו שום עכוב, ואל
 יטרידנו שום טרדא בעולם. רק נזכה

תָּמִיד בְּכָל שָׁנָה וְשָׁנָה, לַיְלֵךְ וּלְבֹא
 וּלְהִתְאַפֵּף אֶל הַקְּבוּץ הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא
 שֶׁל עַמּוֹד יִשְׂרָאֵל הַכְּשִׁירִים, הַמִּתְאַפְּפִים
 וּמִתְקַבְּצִים אֶצֶל הַצְּדִיקִים הָאֲמִתִּיִּים בְּכָל
 רֹאשׁ הַשָּׁנָה. וְעַל יְדֵי זֶה נִזְכָּה שְׁתַּתְּפֶאֱרַר
 בְּנוֹ תָּמִיד, וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ קִדְשֵׁת אֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל תָּמִיד. וְתִזְכְּנוּ וְתַעֲזְרֵנוּ שְׁנִזְכָּה
 לְהִסְתַּכֵּל עַל פְּאֵר יְפֵי הַדֶּרֶת פְּנֵי הַצְּדִיקִים
 הָאֲמִתִּיִּים, אֲשֶׁר הֵם כְּלִילַת יְפֵי. כִּי הֵם
 כְּלוּלִים מִכָּל הַהִתְפָּאֲרוֹת וְהַשְּׁעִשׁוּעִים שֶׁל
 כָּלֵל יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר אֶתָּה מְקַבֵּל עַל יָדֶם, עַל
 יְדֵי שֵׁהֵם עוֹסְקִים תָּמִיד לְקַרְבָּם אֱלֹהֶיךָ. וְכִנֵּי
 בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים לְהִסְתַּכֵּל עַל פְּנֵיהֶם תָּמִיד
 בְּאַמֶּת, וּבְפֶרֶט בִּימֵי רֹאשׁ הַשָּׁנָה הַקְּדוּשִׁים
 שָׂאזֹה הוּא עֶקֶר הַהִתְפָּאֲרוֹת, וְאִזּוּ פְּנֵיהֶם
 מְאִירוֹת מְאֹד בְּאוֹר כָּלֵל הַהִתְפָּאֲרוֹת

וְהַשְׁעֵשׂוּעִים שֶׁל כָּל הַקְּבוּיִן הַקְּדוֹשׁ
הַמִּתְקַבְּצִים אֲלֵיהֶם:

אָנָּה יי בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, זַכְנוּ לְהַסְתַּכַּל עַל
פְּאֵר הַדֶּרֶת פְּנִיָּהֶם הַקְּדוֹשִׁים וְהַנּוֹרָאִים
בְּאֵמֶת, בְּאֶפֶן שֶׁנִּזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לְקַבֵּל
וּלְהַמְשִׁיךְ עָלֵינוּ גַם בֵּן הָאָרֶץ נִפְלְאָה
מִתְהַתְּפָאֲרוֹת הַזֹּאת, עַד אֲשֶׁר נִזְכָּה שְׂיִמְשׁוּךְ
עָלֵינוּ תָּמִיד קְדֻשַׁת הַתְּפִלִּין הַנּוֹרָאִים.
וּפְאֵר קְדֻשַׁת הַתְּפִלִּין יִהְיוּ בּוֹקְעִים בְּעֵינֵינוּ
עַד שֶׁנִּזְכָּה גַם בְּכָל מָקוֹם שֶׁאֲנַחְנוּ נִסְתַּכַּל
וְנִבְיֵט שָׁם, שְׂיִתְקַדֵּשׁ הַמָּקוֹם הַהוּא בְּקְדֻשַׁת
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. עַד אֲשֶׁר כָּל מִי שִׂיזְדַּע מִטַּעַם
אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל הַקְּדוֹשׁ, יִרְגִּישׁ קְדֻשַׁת אֶרֶץ
יִשְׂרָאֵל בְּכָל מָקוֹם שִׂיִּתְוַעַד עִמָּנוּ יַחַד, עַד
אֲשֶׁר יִכִּיר אוֹתָנוּ וַיִּדַּע וַיִּבְחִין שֶׁאֲנַחְנוּ

זכינו להיות אצל צדיקים אמתיים על
ראש השנה:

רבנו של עולם, מלא רחמים, רחם על
צעקת השכינה אשר צועקת בקול מר
על מעשינו הרעים, קלני מראשי, קלני
מזרועי. מי יכל לסבל קול צעקתה המרה,
אתה לבד יודע גדל מרירת צעקה גדולה
ומרה הזאת. רחם רחם, ושמרנו והצילנו
מעתה ממעשים רעים וממחשבות רעות,
וזכנו לשוב אליך באמת, בזכות וכה
הצדיקים האמתיים, באפן שתתפאר
השכינה בנו מעתה, ותקבל שעשועים
גדולים והתפארות הרבה מאתנו בכל ית
מכל אחד ואחד בפרטיות.

ועזרנו וזכנו לשוב בתשובה שלמה, ולתקן
מהרה כל מה שפגמנו לפניך בעינינו

מְנַעֲרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה, אֲשֶׁר הִרְבִּינוּ
 לַפֶּשַׁע בְּזֶה, שֶׁהִסְתַּכַּלְנוּ בְּעֵינֵינוּ חוּץ
 מִגְּבוּל הַקִּדְשָׁה, וּבָאנוּ עַל יְדֵי זֶה לַחֲטָאִים
 וְעֹזוֹנוֹת וּפְגָמִים גְּדוֹלִים הִרְבֵּה מְאֹד, וְהִרְעַ
 בְּעֵינֵינוּ עָשִׂינוּ. אֹי לָנוּ כִּי חָטָאנוּ, שֶׁפָּגַמְנוּ
 בְּעֵינֵים קְדוֹשִׁים כְּאֵלוֹ, הַנִּמְשָׁכִין מֵעֵינֵי
 יי, שְׂיִכּוּלִים לְזָכוֹת לְהִסְתַּכַּל בָּהֶם עַל
 הַהִתְפָּאוֹת שֶׁל הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְהַצְדִּיקִים,
 וְלַהֲמִשִּׁיךְ עַל יְדֵי זֶה קִדְשֵׁי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכָל
 מְקוֹם שֶׁמִּבִּיטִים שָׁם. וּבָרַב אֵינְלִתְנוּ לְקַחְנוּ
 עֵינֵים קְדוֹשִׁים וְנוֹרְאִים כְּאֵלוֹ, וְהִסְתַּכַּלְנוּ
 בָּהֶם בְּמַה שֶׁהִסְתַּכַּלְנוּ עַד אֲשֶׁר בָּאנוּ לְמַה
 שֶׁבָּאנוּ בְּעֹזוֹתֵינוּ הִרְבִּים. מְלֵא רַחֲמִים
 לְמַדְנוּ הַדָּרֵךְ לְתַקֵּן כָּל זֶה, וְעֲזָרְנוּ וְהוֹשִׁיעֵנו
 שְׁנֹזְכָה לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ וּלְמַצֵּא צְדִיקִים
 אֲמֵתִיִּים הַשְּׂיִכִּים לְשֶׁרֵשׁ נִשְׁמוֹתֵינוּ, וְלִילֵךְ
 וּלְנַסֵּעַ אֵלֵיהֶם תָּמִיד, וּבְפָרֵט עַל רֵאשׁ

הַשָּׁנָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא עֶקֶר זְמַן הַקְּבוּיָן
 הַקְּדוּשָׁה, וַכֵּן שֶׁנִּהְיֶה נִמְנִין גַּם בֵּין בְּכָלֵל
 עִמָּךְ יִשְׂרָאֵל הַכְּשִׁירִים הַמְּתַאֲסָפִים אֲלֵיהֶם.
 וְנִזְכָּה עַל יְדֵי זֶה לָשׁוּב בְּתִשׁוּבָה שְׁלֵמָה
 לְפָנֶיךָ בְּאַמֶּת. וְנִזְכָּה לְהִסְתַּכֵּל עַל פְּנֵיהֶם
 הַקְּדוּשִׁים, וּלְתַקֵּן עַל יְדֵי זֶה כָּל הַפְּגָמִים
 שֶׁפָּגַמְנוּ בְּעֵינֵינוּ מִנְּעוּרֵינוּ עַד הַיּוֹם הַזֶּה,
 וְתִמְשִׁיךְ עָלֵינוּ אֹר קְדֻשַׁת הַהִתְפָּאָרוֹת
 הַכָּלוּל בְּפְנֵיהֶם הַקְּדוּשִׁים. וְעַל יְדֵי זֶה
 נִזְכָּה לְהִמְשִׁיךְ קְדֻשַׁת אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּכָל
 מָקוֹם שֶׁנִּסְתַּכֵּל שָׁם, עַד אֲשֶׁר יִתְקַדְּשׁוּ כָּל
 מְקוֹמוֹת יִשְׂרָאֵל בְּקְדֻשַׁת אֲרֶץ יִשְׂרָאֵל:

מֵאֵל רַחֲמִים רַחֵם עָלֵינוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ, חוּסֵה
 עָלֵינוּ כְּרַב רַחֲמֶיךָ. וַכֵּן שִׁיתְעוֹרֵר לִבֵּנוּ
 אֲלֶיךָ בְּאַמֶּת, וְנִזְכָּה לְהִרְגִישׁ וְלִידַע הַיָּטִב
 נוֹרָאוֹת מְתִיקוֹת הַטַּעַם הַקְּדוּשָׁה

וְהִנְפֹּלֵא שָׁל אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל, וְנִזְכָּה מֵעַתָּה
 לְכֶסֶף וּלְהַשְׁתַּוְּקָק וּלְבָעַר וּלְהַתְּלַחֵב לְאֶרֶץ
 יִשְׂרָאֵל, וּלְאַפְוִישֵׁי בְּרַחֲמֵי טוֹבָא, לְהַרְבּוֹת
 בְּרַחֲמִים וּתְחַנּוּנִים לְפָנֶיךָ, עַד שְׁנִזְכָּה
 לְפַעַל בְּקִשְׁתֵּנוּ בְּרַחֲמִים אֲצִלְךָ, שְׁנִזְכָּה
 לָבֹא מְהֵרָה לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל בְּשָׁלוֹם בְּלִי
 פְּגַע. עֲזַרְנוּ אֱלֹהֵי יִשְׁעֵנוּ לְמַעַן שְׂמֹךְ כִּי
 לָךְ לְבַד עֵינֵינוּ תְּלוּיּוֹת, מִלֵּא מִשְׁאֲלוֹתֵינוּ
 לְטוֹבָה בְּרַחֲמִים, וְזַכְּנוּ לָבוֹא מְהֵרָה לְכָל
 מַה שְׁבִקְשָׁנוּ מִלְּפָנֶיךָ, חָנְנוּ וְעֲנֵנוּ וּשְׁמַע
 תְּפִלָּתֵנוּ כִּי אַתָּה שׁוֹמֵעַ תְּפִלַּת כָּל פֶּה
 עֹמֵךְ יִשְׂרָאֵל בְּרַחֲמִים. "יְהִיוּ לְרִצּוֹן אֲמָרֵי
 כִּי וְהִגִּיזוֹן לְבִי לְפָנֶיךָ יי צוּרֵי וְגוֹאֲלֵי".

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם זָכַר נָא הַהִתְפָּאוֹת
וְהַשְּׁעוּעִים שֶׁקִּבַּלְתָּ מִכֹּל הַצְּדִיקִים שֶׁהָיוּ
בְּכָל דּוֹר וָדוֹר, וּמִכָּלֵל יִשְׂרָאֵל עַמְּךָ הַקְּדוֹשׁ.
(ליקוטי תפילות על תורה מ')

וְכָל מָה שֶׁנִּתְּוֹסַפֵּין יוֹתֵר רַבִּים מִיִּשְׂרָאֵל
שְׂרוּצִים לְעַבְדוֹ וְלְהִתְקַרֵּב אֵלָיו, אֲזִי נִתְּגַדֵּל
וְנִתְּוֹסַף יוֹתֵר הַתְּפָאוֹתָיו יִתְּכַרֵּךְ, שֶׁהוּא יִתְּכַרֵּךְ
מִתְּפָאֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל הַמִּתְּקַרְבִּים אֵלָיו.
(תורה מ' תנינא)

אהוטי הלכות

הלכה 4

הלכות ברכת המזון
ומים אחרונים

הלכה ד

על־פי התורה "מי שיודע מארץ־ישראל" וכו' בלקוטי תניינא
סימן מ, עין שם כל התורה הזאת היטב:

[א] והכלל, שעקר קדשת ארץ־ישראל הוא על־ידי עיני ה'
על־ידי שהשם־יתברך מסתכל שם תמיד, שעל־ידיִזה 'אזירא
דארץ־ישראל מהבים' (בבא בתרא קנח:), כי עינים על שם
החכמה נאמר (רש"י בראשית ג, ז), ועקר בחינת עיני ה'
נתעוררים על־ידי ההתפארות שהשם־יתברך מתפאר עם
ישראל בבחינת "ישראל אשר בך אתפאר" (ישעיה מט, ג),
שזה בחינת תפלין וכו'. ומי שמסתכל על ההתפארות הזאת
נעשין אצלו גם בן בחינת מחין תפלין, והמחין בוקעין בעינים,
ואזי גם בכל מקום שהוא מסתכל נעשה גם בן האויר בבחינת
ארץ־ישראל כנ"ל, אבל ההתפארות של השם־יתברך בעצמו
לאו כל אדם זוכה לראות, אך מי שמסתכל על הצדיק ועקר
בעת שהעולם מתקבצין אליו, דהינו בראש השנה שאז עקר
הקבוצין, ואז עולה ההתפארות הרבה מהקבוצין הנ"ל שמתקבצין
אליו בשביל לעבד את ה' והצדיק כלול מכל ההתפארות הזאת.

כי עקר ההתפארות שהשם־יתברך מתפאר בישראל הוא על־ידי
הצדיק שמקרב אותם להשם־יתברך, שעל־ידיִזה השם־יתברך
מתפאר בהם. נמצא, שהצדיק הוא בעצמו עקר ההתפארות,
על־כן מי שמסתכל בעיניו בהצדיק הוא ממשיד על עצמו גם
בן מזאת ההתפארות בבחינת תפלין, ואזי ההתפארות
והמחין בוקעין בעינים, אזי גם בכל מקום שזה האיש

מסתכל נעשה גם בן ארץ־ישראל, כי עקר ארץ־ישראל
נעשה על־ידי העינים הנמשכין על־ידי ההתפארות וכו',
בנ"ל; עין שם כל זה היטב:

[ב] וזה בחינת בוס של ברפת המזון צריך שיתן בו עיניו (ברכות
נא). כי עקר ברפת המזון הוא לגלות קדשת ארץ־ישראל,
שמושם עקר קדשת ותקון האכילה, כמבאר במקום אחר (לעיל
בהלכות דברים הנוהגים בסעדה, הלכה ד', אות יז וכו', עין
שם), וכמו שכתוב (דברים ה, י): "ואכלת ושבעת וברכת את
ה' אלהיך על הארץ המוכה אשר נתן לך". ועקר קדשת ארץ־
ישראל נתגלה על־ידי העינים שמסתכלין על ההתפארות של
ישראל, בנ"ל. וזה בחינת בוס של ברפת המזון אחר האכילה
של ישראל, כי בוס של ברכה – זה בחינת פלליות ההתפארות,
מה שהשם־יתברך מתפאר בישראל, שעל־ידיה נעשה שמחה
וחדוה גדולה בכל העולמות. כי להפך, חס ושלום, כשאחד
מישראל נופל מעבודתו, חס ושלום, ונתרחק מהשם־יתברך,
אזי הוא בחינת עצבות חס־ושלום, בחינת (בראשית ו, ו):
"ויתעצב אל לבו", וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (סנהדרין מו):
'שכינה מה אומרת, קלני מראשי קלני מזרועי'. וכמובא מאמר
זה בהתורה הנ"ל. אבל בהפך, כשישראל מתקרבים להשם־
יתברך והשם־יתברך מתפאר בהם, אזי נתוסף עז וחדוה בכל
העולמות בבחינת (תהלים קד, לא): "ישמח ה' במעשיו",
בחינת (ישעיה ס, כא): "מעשי ידי להתפאר", שהשם־יתברך
שש ושמח כבכול, בנדל ההתפארות שמקבל מישראל,
שהו עקר שעשועיו ושמחתו יתברך. וכמו שכתוב לענין

ההתפארות שלנו שאנו מתפארים עמו יתברך – "בשמוך
 יגילון כל היום וכו' כי תפארת עזמו אתה" וכו' (תהלים פט,
 ויידח). כי ההתפארות היא שמחה. וזה שכתוב (שם קמט, ד):
 "יפארו ענוים בישועה יעלוו חסידים בכבוד". וכתוב (ישעיה סא,
 י): "שוש אשיש בה' תגל נפשי באלהי כי הלבישני בגדי ישע
 מעיל צדקה יעטני כחתן יכהן פאר" וכו', נמצא, שהתפארות
 הוא שמחה.

וזה בחינת יון המשמח, שהוא בחינת היין של פוס של ברכה,
 כמו שכתוב (תהלים קד, טו): "יין ישמח ללב אנוש", הינו כי
 היין דקדושה, דהינו היין של ברכה – הוא בחינת שמחה, דהינו
 בחינת כלליות ההתפארות, שזהו בחינת שמחה כנ"ל, כי אין
 אומרים שיר אלא על היין, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ברכות
 לה). על פסוק (שופטים ט, יג): "המשמח אלהים ואנשים"
 וכו' – 'מפאן שאין אומרים שיר אלא על היין. וכל השירות
 ותשפחות הם בחינת התפארות שאנו משבחין ומפאין
 אותו יתברך בשיר ורנן והלל ושמחה, כי השם יתברך מתפאר
 ומתרום על ידי השירות ותשפחות של עמו ישראל, בבחינת
 'יתברך וישתבח ויתפאר ויתרום' וכו', וזה בחינת (שמות טו,
 א) "אשירה לה' כי גאה גאה". 'גאה' זה בחינת ההתפארות,
 בחינת (תהלים צג, א): "ה' מלך גאות לבש", דהינו בחינת
 לבושי גאותו והתפארותו. אז הוא בחינת 'אשירה לה', כי
 השיר והשבח הוא בחינת התפארותו ונאותו, כפיכול כנ"ל.
 ועל-כן היין של ברכה הוא בחינת כלליות ההתפארות,

כי עליו אומרים כל השירות והתשבחות שהם בחינת התפארות, כי 'אין אומרים שיר אלא על היין כנ"ל:

[ג] וזה בחינת בום של ברכת המזון, כי אנו צריכין עתה להמשיך קדשת ארץ-ישראל, שזהו עקר מצות ברכת המזון, בחינת "ואכלת ושבעת וברכת וכו' על הארץ" וכו'. ועקר קדשת ארץ-ישראל נמשך עלידי ההתפארות וכו' כנ"ל. על-כן צריכין להביא בום של ברכת המזון, כי בום יין של ברכה הוא בחינת התפארות ושמחה כנ"ל, שעל-ידיה עקר קדשת ארץ-ישראל כנ"ל.

וזה בחינת בום של ברכת המזון – צריך לתן עיניו בו, כי עקר קדשת ארץ-ישראל נמשך עלידי העינים, עלידי שמסתכלין על ההתפארות, שעל-ידיה בכל מקום שמסתכל נעשה ארץ-ישראל כנ"ל, ועל-כן צריכין לתן עיניו בכום של ברכת המזון, כי היין של ברכה יין המשמח הוא בחינת ההתפארות כנ"ל, ועל-ידי שמסתכלין על זה ההתפארות – נעשה ארץ-ישראל שהוא בחינת מלכות, בחינת בום של ברכה, בידוע (זהר פנחס רמו), שכום של ברכה הוא בחינת דוד, בחינת (תהלים קמו, יג): "בום ישועות אשא", בחינת מלכות, שזהו בחינת ארץ-ישראל, שהוא בחינת מלכות כנ"ל. נמצא, שכום של ברכה המלא יין דקדשה – זה בחינת ארץ-ישראל שמקבל ההתפארות של ישראל, שמשם עקר קדשת ארץ-ישראל כנ"ל. כי היין שבכום הוא בחינת ההתפארות בחינת שמחה כנ"ל, והכום בעצמו שהוא בחינת מלכות, כי 'בום' בגימטריא 'אלהים', כמובא בכתבי האר"י ז"ל (פרי עין חיים, חג המצות, פרק ב).

ואלהים הוא בְּחִינַת מַלְכוּת, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב (שם עד, יב):
 "וְאֱלֹהִים מִלְּפִי מְקַדֵּם" וכו'. וְעַל־כֵּן חָפוּס שֶׁהוּא בְּחִינַת
 מַלְכוּת – הוּא בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת,
 כִּידוּעַ. נִמְצָא, שֶׁחָפוּס הִיא בְּחִינַת מַלְכוּת, בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל,
 שֶׁמִּקְבֵּלֶת קִדְשָׁתָהּ מִהַתְּפָאֲרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל, שֶׁהוּא יוֹן דְּקִדְשָׁה
 יוֹן הַמְּשֻׁמַּח שֶׁבְּחוּס, כַּנ"ל.

וְעַל־כֵּן צָרִיכִין לְהֵן בּוֹ עֵינָיו, כִּי הָעֵקֶר תְּלוּי בְּעֵינַיִם, כִּי עַל־
 יָדֵי שֶׁמִּסְתַּבֵּל בְּעֵינָיו עַל הַהַתְּפָאֲרוֹת, עַל־יְדֵיֶיהָ נַעֲשִׂין עֵינָיו
 בְּבְחִינַת "עֵינֵי ה'", וְאִזִּי בְּכָל מָקוֹם שֶׁהוּא מְסַתַּבֵּל בְּעֵינָיו –
 נַעֲשֶׂה אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כַּנ"ל. וְעַל־כֵּן צָרִיךְ לְהַסְתַּבֵּל בְּעֵינָיו בְּחוּס
 שֶׁל בְּרָכָה – כִּדִּי לַעֲשׂוֹת בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל עַל־יְדֵיֶיהָ, עַל־יְדֵי
 שֶׁמִּסְתַּבֵּל עַל הַיּוֹן וְעַל חָפוּס, שֶׁעַל־יְדֵיֶיהָ מִמְּשִׁיךְ הַהַתְּפָאֲרוֹת
 לְעֵינָיו, וְחוּזֵר וּמִמְּשִׁיךְ לְבְּחִינַת חָפוּס שֶׁהוּא בְּחִינַת מַלְכוּת,
 בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, דְּהֵינּוּ לְקַדֵּשׁ הָאוִיר בְּבְחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל
 עַל־יְדֵי הָעֵינַיִם, כַּנ"ל:

(ד) וְכֵן זֶה צָרִיכִין אַחַר הָאֲכִילָה, כִּי אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל קִדְשׁ. וְעַקֵּר
 הַתְּגִלוֹת הַהַתְּפָאֲרוֹת הוּא בְּשַׁעַת סַעֲדָה דְּקִדְשָׁה שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
 כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב רַבְּנוּ ז"ל בְּמָקוֹם אַחַר (לְקוּטֵי מוֹהֲר"ן קָמָא סִימָן
 סב): שֶׁעַקֵּר שְׁלֵמוֹת הַמַּלְכוּת הוּא עַל־יְדֵי אֲכִילָה שֶׁל יִשְׂרָאֵל,
 בְּבְחִינַת (רוֹת ב, יד): "לָעֵת הָאֲכָל גְּשֵׁי הָלֶם" – "אִין הָלֶם
 אֵלָא מַלְכוּת" (זְבָחִים קב.). שֶׁמִּלְכוּתוֹ יִתְבָּרֵךְ נִתְגַּלָּה עַל־יְדֵי
 קִדְשַׁת אֲכִילַת יִשְׂרָאֵל.

ועקר עלידי מצות ברכת המזון, וכמו שפתיב רבנו ז"ל
 בספר הא"ב (ספר המדות, אות אכילה חלק ב', סימן ג): על
 ידי ברכת המזון נתודע השם יתברך בעולם. והתגלות מלכותו
 יתברך זה בחינת התגלות ההתפארות הנ"ל, מה שהשם
 יתברך מתפאר בעמו ישראל, שעלידינה עקר התגלות
 מלכותו יתברך, כי אין מלך בלא עם (פרקי דרבי אליעזר פרק
 ג), ועלכן בשישראל עובדין אותו יתברך ועושין רצונו יתברך,
 שאזי השם יתברך מתפאר בהם, אזי מתגלה מלכותו יתברך,
 כמו שפתיב (תהלים צג, א): "ה' מלך גאות לבש", גאות לבש
 הינו לבושי גאותו והתפארותו, אזי 'ה' מלך', כי עקר התגלות
 מלכותו הוא עלידי ההתפארות שמתפאר בישראל כנ"ל וזה
 סוד מה שפתיב בכתבי האר"י ז"ל (עין חיים, שער לה, פרק ב),
 שעקר בנין המלכות עלידי תפארת, והבין. נמצא, שבשעת
 האכילה נתגלה ההתפארות, שהוא בחינת התגלות מלכותו
 שנמשך בשעת האכילה כנ"ל, כי כן דרך המלכות להראות
 כבוד עשרו ותפארתו וגדלתו בשעת סעדה, שאז עקר התגלות
 מלכותו, וכמו שפתיב (אסתר א, ב"ד): "כשבת המלך על פסא
 מלכותו עשה משתה, בהראתו את עשר כבוד מלכותו ואת
 יקר תפארת גדולתו וכו', ומלכותא דארעא בעין מלכותא
 דרקי' (ברכות נה; זהר מקץ קצו).

ועלכן אמרו רבותינו ז"ל (ברכות י:): 'אסור לאכל קדם התפלה,
 שנאמר (ויקרא יט, כו) "לא תאכלו על הדם" – לא תאכלו קדם
 שתתפללו על דמכם, כי אי אפשר לאכל בקדשה כי אם
 בשמעלין תחלה התפארות ושעשועים לפניו יתברך.

ועליבן צריכין להתפלל קדם, כי עקר ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל הוא עלידי התפלה, שהיא שירות ותשבחות והתפארות – שאנו משבחין ומפארינן אותו יתברך, שעלידייה השם יתברך מתגדל ומתפאר בכל העולמות, שהוא יתברך מתפאר בנו שיש לו עם קדוש בזה, שיודעין בזה העולם הגשמי – לפארו ולשבחו ולהתפלל לפניו, כמו שכתוב (תהלים כב, ד): "ואתה קדוש יושב תהלות ישראל", שעלידי תפלות ותהלות ישראל עלידייה השם יתברך מתקדש ומתפאר בכל העולמות. ועליבן קדם התפלה אסור לאכל – כי אי אפשר לאכל בקדשת ישראל כי אם עלידי התפלה, שעלידייה עולה להתפארות של ישראל, ואז האכילה בקדשה, כי אזי מתגלה כל ההתפארות בשעת סעודה דיקא, שעלידייה מתגלה קדשת ארץ ישראל, שעלידייה עקר קדשת האכילה כנ"ל. וזהו (קהלת ט, ז): לך אכל בשמחה לחמך ושנתה בלב טוב יינד כי בכר רצה האלהים את מעשה, הינו אחר שכבר רצה אלהים את מעשיך – שמעשיך עולים לפניו יתברך לנחת ולרצון והוא מתפאר בהם בבחינת (ישעיה ס, כא): "ועמד ישראל בלם צדיקים וכו' מעשי ידי להתפאר", הינו אחר התפלה שאז כבר קבל השם יתברך התפארות ונחת ורצון ממוך, אז לך אכל בשמחה לחמך וכו', כי אז האכילה בקדשה בחינת ארץ ישראל עלידי התגלות ההתפארות, שעלידייה נעשה ארץ ישראל, כנ"ל:

[ה] וזה שקורא הכתוב ההתפארות שהשם יתברך מקבל מישראל בשם אכילה, כמו שכתוב (שיר השירים ה, א):

"באתי לגני אחתי כלה אריתי מזרי עם בשמי אכלתי יערי עם דבשי שתיתי ייני עם חלבי אכלו רעים" וכו', שפרש רש"י, שהענין מדבר על הנחת רוח שמקבל השם יתברך מקרבנות ועבודת ישראל, עין שם. כי הנחת וההתפארות שהשם יתברך מקבל מישראל – הוא בחינת אכילה, שאז עקר התגלות ההתפארות כנ"ל. וזה בחינת (קהלת ה, טו): "לאכל ולשתות ולשמח", בחינת (רות ג, ז): "ויאכל וישת ויטב לבו", שעל ידי זה מאיר הפנים. כמו שכתוב (משלי טו, יג): "לב שמח ייטב פנים", כי הארת פנים על ידי אכילה ושתיה דקדושה – זה נמשך מבחינת ההתפארות שמתגלה בעת האכילה, שמשם עקר הפאר והארת פנים. וזה בחינת 'לחם הפנים', כי עקר הארת פנים שהוא ההתפארות בחינת (ישעיה לג, יז): "מלך בפי" וכו' – זה זוכין על ידי אכילה דקדושה, כנ"ל.

ועקר הפאר והארת פנים של האכילה דקדושה מתקבץ ומתגלה על ידי הכוס וין של ברכת המזון, שהוא בחינת 'יון המשמח' בחינת השמחה של ההתפארות כנ"ל. וזה בחינת התאדמות פנים על ידי הין, כי בקדושה, דהינו בכוס של ברכה – נמשך זה ההתאדמות הפנים מבחינת ההתפארות הנ"ל, שהוא בחינת "אדמוני עם יפה עינים" הנאמר בדרך המלה, עליו השלום (שמואל א טז, יב), שהוא בחינת בוס של ברכה כנ"ל, שזהו בחינת התאדמות פני התוקע בראש השנה. כי בראש השנה אז הוא עקר קבוץ ועלית כל ההתפארות של ישראל שמתקבצין בלם אל הצדיקים שבדור, וכנ"ל. וזה בחינת שופר לשון שפרא כמו שכתוב: "שפרו מעשיכם" (ויקרא רבה

כט, ו). הֵינּוּ בְּחֵינֵת הַתְּגָלוֹת הַיְפִי וְהַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁמִּתְגַּלֶּה בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה בַּנ"ל. וּמִשָּׁם נִמְשָׁךְ הַתְּאֵדָמוֹת פְּנֵי הַתּוֹקֵעַ, עַל־יְדֵי שְׁמַאִיר בּוֹ בְּחֵינֵת קְבוּץ הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַזֹּאת, בְּבְחֵינֵת (תְּהִלִּים פט, טז): "אֲשֶׁר־יֵהְיֶה הָעַם יוֹדְעֵי תְרוּעָה ה' בְּאוֹר פְּנֵיךָ יִהְלֹכוּ", אֹרֶךְ הַפְּנִים הֵינּוּ הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַנ"ל, שְׁעוֹלָה לְפָנָיו יִתְבָּרַךְ עַל־יְדֵי תְקִיעַת שׁוֹפָר, וְזֶהוּ "בְּשִׁמְךָ יִגְלוֹן כָּל הַיּוֹם וְכוּ' כִּי תִפְּאֶרֶת עֲזָמוֹ אֶתְּהַ" וְכוּ' וְכוּ"ל (אוֹת ב). וְזֶה בְּחֵינֵת הַתְּאֵדָמוֹת פְּנִים עַל־יְדֵי הַיּוֹן דְקִדְשָׁה שֶׁהוּא בְּחֵינֵת בּוֹם שֶׁל בְּרַכָּה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הַנ"ל, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת יוֹן הַמְּשַׁמַּח, שְׁמִשָּׁם הֵאָרֶת פְּנִים בַּנ"ל, וְעַל־יְדֵי־זֶה מִמְּשִׁיכֵן קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל בַּנ"ל, שֶׁזֶּהוּ עֵקֶר מִצּוֹת בְּרַכַּת הַמּוֹזוֹן וְכוּ"ל.

וְזֶה שֶׁכְּתוּב בְּהַתּוֹרָה "וַיְהִי הֵם מְרִיקִים שִׁקְיָהֶם" בְּסִימָן יו, שְׁעַל־יְדֵי אֲכִילָה בְּקִדְשָׁה זֹכִיךְ לְדַעַת, שְׁעַל־יְדֵי־זֶה מֵאִיר אֹרֶךְ הַצִּדִּיק, שֶׁהוּא מְגַלֶּה כָּל הַהֲתַפְּאוֹרוֹת שֶׁהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּכָל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל אֲפִלּוּ עִם הַפְּחוּת שֶׁבְּפִחוֹתֵים וְכוּ' עֵינַי שָׁם הֵיטֵב, כִּי הַתְּגָלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת הוּא בְּשַׁעַת אֲכִילָה דְקִדְשָׁה בַּנ"ל:

[ו] וְזֶה (נְחֻמְיָה ה, י): "אֲכָלוּ מִשְׁמָנִים וּשְׁתוּ מִמֵּתִקִּים וְכוּ' וְאֵל תִּעַצְבוּ כִּי חֲדוֹת ה' הֵיא מְעֹזְכֶם". כִּי עֵקֶר תִּקּוֹן הָאֲכִילָה בְּקִדְשָׁה הוּא עַל־יְדֵי שְׁמִחָה, שֶׁהוּא בְּחֵינֵת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת בַּנ"ל, בְּחֵינֵת "כִּי חֲדוֹת ה' הֵיא מְעֹזְכֶם", שֶׁהוּא בְּחֵינֵת 'כִּי תִפְּאֶרֶת עֲזָמוֹ אֶתְּהַ" וְכוּ' וְכוּ"ל. וְעַל־יָבֵן נֵאמַר מִקְרָא זֶה עַל רֹאשׁ הַשָּׁנָה, כִּי אִזּוּ בְּרֹאשׁ הַשָּׁנָה הוּא עֵקֶר הַתְּגָלוֹת הַהֲתַפְּאוֹרוֹת בַּנ"ל, וְעַל־יָבֵן אִזּוּ עֵקֶר הַתְּגָלוֹת קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים יא, יב): "תְּמִיד עֵינֵי ה' אֵלֶיךָ בְּהַ מִירָאשִׁית

ליקוטי הלכות

השנה" וכו' וכנ"ל, ועלינן אז מזהיר הכתוב לאכל ולשתות בשמחה כי היות ה' היא מעוננו עלידי ההתפארות שמקבל אז מאתנו כנ"ל, שעלידינו נעשה קדשת ארץ ישראל שעל ידינו עקר תקון האכילה בקדשה, כנ"ל:

[ז] וזה בחינת כל הסעודות של מצוה, כי כשגזמין איזה מצוה או איזה מסכתא – עושין סעודה (שבת קיח:), כי עקר ההתפארות שמקבל השם יתברך מהלמוד הזה או ממצוה זאת – הוא מתגלה בשעת סעודה דיקא, כי עקר התגלות ההתפארות בשעת סעודה דקדשה כנ"ל. וזה בחינת אכילת שבת ויום טוב שהיא מצוה גדולה מאד, כי אז בשבת ויום טוב עולה ההתפארות והשעשועים של כל המצוות והעבודות שעושין בהל, וכמוכן בדברי רבנו ז"ל כמו שכתוב (בסימן קלט) על פסוק (תהלים פה, יד): "צדק לפניו יתלד", שבשבת עולה המצוה לפני השם יתברך והשם יתברך מתפאר בה וכו'. וכן ביום טוב מתקבץ השמחה של כל המצוות, ואז זוכין לאור הפנים בחינת (שמות כג, יז): "שלוש פעמים בשנה יראה כל זכורך את פני ה'" וכו' (כמו שמוכא בהתורה "מישרא דסבינא" בסימן ל), ועלינן מחמת שבשבת ויום טוב עולה ומאיר כל ההתפארות של כל המצוות שישראל עושין, עלינן אז הוא עקר אכילה דקדשה, ואז מצוה גדולה להרבות בסעודה, כי קדשת האכילה הוא עלידי התגלות ההתפארות, שעלידינו נתגלה ונמשך במקום הזה קדשת ארץ ישראל, שמשם עקר קדשת האכילה, כנ"ל:

שיד לעיל

[ח] לענין מה שכתב רבנו ז"ל, שעקר קדשת ארץ ישראל נמשך עלידי ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל, וזהו (ישעיה ס, כא): ועמו ישראל כלם צדיקים, לעולם יירשו ארץ נצר מפעי מעשה ידי להתפאר - הינו כנ"ל, עלידי בחינת מעשה ידי להתפאר - דהינו ההתפארות שמתפאר בנו, עלידיזה לעולם יירשו ארץ - עלידיזה נזכה לארץ ישראל, פי עקר קדשת ארץ ישראל עלידי ההתפארות, בחינת מעשה ידי להתפאר, כנ"ל:

[ט] וזה בחינת חנכה, פי הדלקת נר חנכה הוא להמשיך ולגלות אור ההתפארות הזאת, מה שהשם יתברך מתפאר תמיד עם עמו ישראל, ומשם ממשיכין האור הגדול הזה שממנו מדליק ומאיר אור הנר של חנכה שהוא פרסומי נפא, שמעיד ומפרסם תקף הנפים שהשם יתברך עושה עמנו בכל דור ודור, וכל זה מחמת גדל אהבתו את עמו ישראל שהוא מתפאר בנו בכל דור ודור, שמחמת זה הוא עושה עמנו נפים ונפלאות בכל דור ודור. פי מלכות יון הרשעה עמדה על ישראל להשפיתם תורתו ולהעבירם על חקי רצונו, פי התקנאו בהתפארות שהשם יתברך מתפאר בנו עלידי קיום התורה והמצוות, ורצו לבטל את התורה, חס ושלום, ואמרו (בראשית רבה ב, ד): 'כתבו לכם על קרן השור שאין לכם חלק באלהי ישראל', שהוא הפך ההתפארות מה שאנו מתפארים בו יתברך שהוא אלהינו ואנחנו עמו, והם רצו לבטל זאת ההתפארות, שזהו גם כן בחינת בטול ההתפארות של השם יתברך שהוא יתברך מתפאר בנו, פי הא בהא תליא ושניהם אחד.

ליקוטי הלכות

כִּי כָפִי קִיּוּם הַתּוֹרָה וְהַמִּצְוֹת, וְכָפִי הַהִתְפָּאָרוֹת וְהַשְׂמִיחָה שְׂאֵנִי מִתְפָּאֲרִין וְשִׂמְחִין בּוֹ יִתְבָּרַךְ, כְּמוֹ כֵּן הוּא יִתְבָּרַךְ שֶׁשׁ וּמִתְפָּאֵר בְּנוֹ, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (דְּבָרִים כו, יז״ט): ״אֵת ה' הֵאֱמַרְתָּ וְה' הֵאֱמַרְךָ הַיּוֹם וְכוּ' וְלִתְתֶּךָ עָלְיוֹן וְכוּ' לַתְּהִלָּה וְלִשְׁמֵי וְלִתְפָּאֲרַת״ וְכוּ'.

וְעַל־כֵּן כְּשֶׁנִּבְרָה מַלְכוּת בֵּית חֲשִׁמוֹנָאִי וְנִצְחוּם, נַעֲשֶׂה הַנֶּס בְּנֵרוֹת הַמְּנוֹרָה, וְקִבְעוּ לְדוֹרוֹת לְהַדְלִיק נֵר הַנֶּפֶה, כִּי עֵקֶר הָאוֹר נִמְשָׁךְ מֵאוֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת, שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל בְּמַעֲשֵׂיהֶם הַטּוֹבִים שֶׁזֶה עֵקֶר הָאוֹר, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב (בְּרֵאשִׁית א, ד): ״וַיִּבְדֵּל אֱלֹהִים בֵּין הָאוֹר וּבֵין הַחֹשֶׁךְ״, וְאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ״ל (בְּרֵאשִׁית רַבָּה ב, ה): ״אוֹר״ – אֵלֹוּ מַעֲשֵׂיהֶם שֶׁל צְדִיקִים וְכוּ', וְכְמוֹ שְׂפָתוֹב (מְשָׁלִי יג, ט): ״אוֹר צְדִיקִים יִשְׂמַח״. וְעַל־כֵּן נַעֲשֶׂה מִהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת אוֹר הָעֵינַיִם, כְּמוֹ שְׂפָתוֹב בְּהַתּוֹרָה הַזֹּאת, שֶׁהַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת נַעֲשֶׂה בְּחִינַת תְּפִלִּין מוֹחִין, וְהֵם בּוֹקְעִין בְּעֵינַיִם וּמְשֵׁם נִמְשָׁךְ אוֹר הָעֵינַיִם, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נַעֲשֶׂה קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כְּנ״ל. כִּי עֵקֶר הָאוֹר נִמְשָׁךְ מֵאוֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּיִשְׂרָאֵל, שְׂאֵז מֵאִיר אוֹר גָּדוֹל בְּכָל הָעוֹלָמוֹת, וְנִדְלָקִין וּמֵאִירִין כָּל הַנֵּרוֹת וְהָאוֹרוֹת הָעוֹלָמוֹת, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּזֵהר הַקְּדוּשׁ: לְאִדְלָקָא שְׂרַגִּין וְלֵאנְהֵרָא בּוֹצִיגִין וְכוּ' (לְהַדְלִיק נֵרוֹת וְלְהָאִיר אֵת הַמְּנוֹרוֹת), וּמֵאוֹר הַהִתְפָּאָרוֹת הַזֹּאת אָנּוּ מְמַשְׁיכִין אוֹר הַקְּדוּשׁ וְהַנּוֹרָא הַזֶּה שֶׁל נֵר הַנֶּפֶה הַקְּדוּשׁ, עַל־יְדֵי תַקְוָה הַנֶּס שֶׁעֲשֶׂה הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ עִמָּנוּ אִו, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה נִתְגַּלָּה הַהִתְפָּאָרוֹת שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ מִתְפָּאֵר בְּנוֹ עַדִּין בְּכָל דוֹר וְדוֹר, וְעוֹשֶׂה נְפִסִּים וְנִפְלְאוֹת גְּדוֹלוֹת בְּשִׁבְלֵנוּ.

ליקוטי הלכות

ועל־ידי התגלות ההתפארות מאירין כל האורות בנ"ל,
ומשם אנו מְּוֹשִׁיכִין אור הַנֵּר שֶׁל חֲנֻכָּה בנ"ל.

וזה האור הקדוש של נר חנכה מצוה לראותו, כמו שאמרו
רבתינו ז"ל (שבת כג.): 'הרואה נר חנכה מברך' וכו'. וכמו
שאומרים: 'הנרות הללו קדש הם וכו' אלא לראותן בלבד, כי
עקר הדלקת נר חנכה הוא להמשיך למטה אור ההתפארות
הזאת, כדי לזכות לראות אור ההתפארות הזאת, כדי לזכות
על־ידיה להרגיש טעם הפתוק והקדוש של ארץ־ישראל
במבאר בהתורה הנ"ל, שמי שרואה זאת ההתפארות אזי גם
בכל מקום שהוא מסתכל נעשה האויר בבחינת ארץ־ישראל
וכו', ונתעורר תשוקה חדשה וחשק נמרץ לארץ־ישראל כמוֹכֵן
בהתורה הנ"ל. כי בחנכה צריכין להמשיך קדשת ארץ־ישראל
לתקן פגם המרגלים שהוציאו דבה על הארץ ופגמו בארץ־
ישראל, כמו שכתב רבנו בהתורה "כי מרחמם ונהגם" (לקוטי
תניינא סימן ז) שפפי ה'סלח נא' שפועלין ביום הכפורים כן
זוכין לקדשת חנכה. כי משה רבנו עליו השלום בקש 'סלח נא'
על חטא המרגלים וכו', נמצא שבחנכה צריכין לתקן חטא
המרגלים שדברו על ארץ־ישראל, על־כן אנו צריכין עכשו לגלות
הטעם הקדוש של ארץ־ישראל. וזה נעשה על־ידי הדלקת נר
חנכה שעל־ידיה נתגלה אור ההתפארות מה שהשם־יתברך
מתפאר בִּישְׂרָאֵל שעל־ידיה נמשך קדשת ארץ־ישראל בכל
מקום שמסתכלין בו, כי נמשך בחינת 'אורא דארץ־ישראל
מחכים' וכו' על־ידי אור ההתפארות שהוא בחינת מחין
תפלין.

וזה בהינתן השמן של נר הנבנה שהוא בהינתן מהינין תפליין, בהינתן (קהלת ט, ה): "ושמן על ראשך אל יחסר", הנאמר בתפליין כמו שפירשו רבותינו ז"ל (שבת קנג.), כי המהינין הם בהינתן 'שמן משחת קדש' בידוע, ועל ידי זה נמשך קדשת ארץ ישראל בכל מקום שמסתכלין בו. ואזי מרגישין מעם של ארץ ישראל וחזרין ומשתוקקין באמת לארץ ישראל, ובזה מתקנין פגם המרגלים שהוציאו דבה על ארץ ישראל. ועליבן צריכין לראות ולהסתפל בנר הנבנה, כדי להסתפל על אור ההתפארות הזאת, שהוא בהינתן אור הנר של הנבנה, כדי לזכות על ידי זה לעשות ארץ ישראל בכל מקום - שהוא יסתפל שם. ואזי יחזר וישתוקק לארץ ישראל, ובזה יתקן פגם המרגלים שפגמו בארץ ישראל, כנ"ל: כמו שכתוב

[ו] ועליבן קורין בהנבנה פרשת הנשיאים, כי הנשיאים של ישראל הם בהינתן צדיקי הדור, שעקר ההתפארות כלול בהם, כמו שכתוב בהתורה הנ"ל. ועליבן הנשיאים הביאו את אבני המלוואים לאפוד ולחשן (שמות לה, כז), כי אבני האפוד והחשן הם בהינתן התגלות ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל, כי עקר ההתפארות על ידי הגונון על ידי שישראל כלולין מגונון סגיאין, כמבאר בדברי רבנו ז"ל במקום אחר (סימן כה). וכלליות הגונון של ישראל היו מתגלין באבני החשן והאפוד, שכל אבן היתה לו גוון מיוחד כפי שבטו שהיה כתוב עליו, הינו כפי הגוון וההתפארות שהשם יתברך מקבל מזה השבט, כי כל שבט ושבט יש לו גוון מיוחד, וכל אלו הגונון היו באבני החשן והאפוד: אדם לראובן, פטודה לשמעון

וכו', ואלו הגוונים היו מצירין בדגלים, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (במדבר רבה ב, ז). שבאלו הדגלים היו הולכין ישראל במלחמת מצוה לכבוש ארץ ישראל שזה היה עקר מלחמת ישראל, כי עקר כבישת ארץ ישראל הוא עלידי התגלות ההתפארות שהוא בחינת כלליות הגוונים של אבני החשן שהיו מצירין בדגלים, שעלידיה נעשה קדשת ארץ ישראל, ונתגלה הפעם של ארץ ישראל, שאז מכניעין כל המונעים מארץ ישראל, כי עקר המונעים הם מוציאי דבת הארץ רעה וכו', כמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה 'תשעה תקוניו' וכו' (סימן כ), עין שם.

ועליכן הביאו הנשיאים דיקא את האבנים של החשן והאפוד, כי עקר ההתפארות תלוי בהנשיאים שהם בחינת צדיקי הדור, שעקר ההתפארות על ידם כנ"ל. ועליכן קורין פרשת הנשיאין בחנכה כי אז מגלין אור ההתפארות הזאת שעקרו תלוי בצדיקי הדור שהם בחינת נשיאים כנ"ל:

[ויא] וזה בחינת: 'מצות נר חנכה איש וביתו, והמהדרין נר לכל אחד ואחד, והמהדרין מן המהדרין מוסיף והולך' (שפת כא:), כי בנר חנכה יש מהדרין, ומהדרין מן המהדרין. כי עקר נר חנכה הוא בבחינת הדור והתפארות, שמגלין התפארות של השם יתברך שמתפאר ומתהדר בנו כנ"ל. וזה בחינת השלש מדרגות שיש במצות נר חנכה, דהינו איש וביתו, ונר לכל אחד וכו', כנגד שלש בחינות של המשכת קדשת ארץ ישראל המבארין בהתורה הנ"ל. כי מבאר שם, שעלידי ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל - עלידיה נעשה

קדשת ארץ־ישראל, עלידי הסתפלות עיני השם־יתברך שם. וגם כל מי שזוכה להסתפל על זאת ההתפארות – הוא ממשיך לעצמו, גם בן בחינת עיני ה', ואזי גם בכל מקום שהוא מסתפל נעשה גם בן בחינת אוירא דארץ־ישראל, אך מי הוא זה שזוכה לראות ההתפארות של השם־יתברך וכו'? רק מי שזוכה לראות את הצדיק האמת, שהוא עקר ההתפארות של ישראל וכו', ואזי הוא זוכה גם בן לקבל מהתפארות הזאת, ונעשין אצלו גם בן בחינת עינים הנ"ל, ואזי גם בכל מקום שהוא מסתפל נעשה שם בחינת ארץ־ישראל, כמבאר שם עין שם היטב. נמצא, שיש שלש בחינות הסתפלות העינים, שעל־ידיה נעשה קדשת ארץ־ישראל כנ"ל, דהינו בחינת הסתפלות אור עיני ה', והסתפלות הצדיק שהוא כלליות ההתפארות, והסתפלות העינים של כל מי שזוכה לראות את הצדיק.

ועקר הוא הצדיק, כי הוא כלול מכל ההתפארות של ישראל, שכלם נתקרבים להשם־יתברך על ידו וכו', וגם הצדיק הוא יכול לראות את ההתפארות של השם־יתברך. כי אף־על־פי שכתב רבנו שם: מי הוא שיוכל לראות ההתפארות של השם־יתברך וכו', זה נאמר על סתם בני אדם, שבודאי אינם זוכים לראות את השם־יתברך, שיראו את ההתפארות שלו, אכל הצדיקים האמתיים הם רואין את השם־יתברך והתפארותו כמו שפוצינו בנביאים. כמו שכתוב (ישעיה ו, א): "ואראה את ה'". וכן מיכהו אמר (מלכים א כב, יט): "ראיתי את ה' ישב" וכו'. ועל־כן הצדיקים בעצמם בודאי רואין את ההתפארות של השם־יתברך בעצמו. וגם הם בעצמן הם עקר ההתפארות

וכו' כנ"ל. ועליכּוּן עקר קדוּשת ארץ־ישראל נתגלה על־ידי הצדיק שהוא כלל כל ההתפארות, שעל־ידיה נעשה קדוּשת ארץ־ישראל כנ"ל. וזה בחינת: "צדיקים ירשו ארץ" (ישעיה ס, כא), כי עקר קדוּשת ארץ־ישראל נמשך על ידם כנ"ל.

כי זה ידוע (זהר לך לך עז:), שעקר הקדוּשה נמשך למטה כפי מעשה בני אדם, והכל תלוי במעשה התהתונים, ועל־כּוּן בנמשך קדוּשת ארץ־ישראל על־ידי השם־יתברך על־ידי הסתכלות עיניו יתברך שמו בעצמו - עדיו אין הקדוּשה בשלמות כל כּוּף, כי עקר המשכת הקדוּשה למטה בשלמות הוא על־ידי בני אדם דיקא פידוע, ועקר תלוי בהצדיק, ועליכּוּן כשהצדיק מקבל זאת ההתפארות וזוכה לעיני ה' הנז"ל, עד שזוכה להמשיך קדוּשת ארץ־ישראל על־ידי הסתכלות עיניו, אז נמשך ונתגלה קדוּשת ארץ־ישראל בשלמות גדול ביותר.

וזה בחינת שלש המדרגות שבמצות נר הנקה כנ"ל, כי נר איש וביתו - זה בחינת שמשכיכין אור ההתפארות, שהוא בחינת קדוּשת ארץ־ישראל שמתגלה על־ידי השם־יתברך בעצמו, שזאת הקדוּשה וההתפארות היא בחינת פלגיות. וזה בחינת 'איש וביתו', כי ה' איש מלחמה, והוא, כביכול, הפעליהבית של כל העולם שדומה ל'בית' כמו שאמרו רבותינו ז"ל (אבות ו, יא), בחינת 'בראשית - ראש בית' (זהר בראשית טו:):

והמהדרין נר לכל אחד ואחד - זה בחינת אור ההתפארות שנתגלה אצל כל אחד ואחד עלידי שזוכה לראות אור ההתפארות הזאת עלידי שמסתכל בהצדיק וכו', כנ"ל.

וזאת ההתפארות מאיר יותר מחמת שנתגדל ההתפארות כל כך עד שגם אנחנו זוכין לבחינת עינים אלו להמשיך קדשת ארץ ישראל עלידי הסתכלות עיניו. ואז מאירה קדשת ארץ ישראל יותר ויותר, כי עלידי שאנו מקבלין זאת ההתפארות וזוכין לעינים אלו, ואזי גם בכל מקום שאנו מסתכלין - נעשה קדשת ארץ ישראל, כמו שכתוב שם בהתורה הנ"ל.

וכל מה שנמשך קדשת ארץ ישראל ביותר אפלו להוץ לארץ, מאירה ארץ ישראל ממש באור גדול ונפלא יותר ומשתוקקים ומתגעגעים ביותר לארץ ישראל. וכמוכן היטב שם בהתורה הנ"ל, שמתחיל שם: מי שיודע מארץ ישראל, שטעם באמת טעם ארץ ישראל, אזי הוא יכול להכיר באחר אם היה אצל הצדיק על ראש השנה. ומסים שם בטעמו, כי עלידי זה האיש שהיה אצל הצדיק אמתו על ראש השנה - נעשה האויר בבחינת ארץ ישראל בכל מקום שהוא מסתכל בו ומרגישין טעם ארץ ישראל שם וכו'. ואמר שהוא ידע זאת מקדם, כי קדם שהיה בארץ ישראל היה משתוקק מאד לארץ ישראל, ופעם אחד התועד יחד עם איש אחד, ונתעורר לו תשוקה גדולה לארץ ישראל, והבין שזה האיש היה בודאי אצל הצדיקים על ראש השנה, ושאל את אותו האיש, וכן הוה. כי ספר לו שהיה אצל כמה צדיקים על ראש השנה וכו' ונעין ענין זה בשיחות שלו (חיי מוה"ר"ן נד).¹ נמצא, שעלידי

זו האיש שזוכה לעינים הנ"ל שבכל מקום שהוא מסתכל נעשה בחינת ארץ ישראל אפלו בחוץ לארץ, עלידידה חוזרים ומשתוקקים ביותר לארץ ישראל ממש, כי נתגלה קדשת ארץ ישראל ביותר עלידי זה האיש.

כי זה בלל, שהקדשה, כל מה שנמשכת למטה יותר לקדש ולטהר מקומות החיצונים יותר – אין הקדשה נגרעת עלידידה, חס ושלום, אדרבא, נתוסף עליו אור גדול ונפלא יותר ויותר בכפלי בפלים. ועליכן כל מה שממשיכין קדשת ארץ ישראל בחוץ לארץ יותר ויותר עלידי בחינת עינים הנ"ל של כל אחד ואחד פנ"ל, עלידידה נתוסף אור גדול בארץ ישראל בעצמה יותר ויותר, ועליכן מרגישין יותר ויותר טעם ארץ ישראל ומשתוקקים לארץ ישראל ביותר. וזה בחינת והמהדרין נר לכל אחד ואחד – זה בחינת אור ההתפארות הנמשך עלידי כל אחד ואחד שזוכה לראות התפארות הזאת עלידי שמסתכל בהצדיק וכנ"ל:

והמהדרין מן המהדרין מוסיף והולך – זה בחינת אור ההתפארות של הצדיק בעצמו שהוא כלול מהכל, מכל ההתפארות של ישראל, כי הוא מקרב כל ישראל להשם יתברך. גם השם יתברך מתפאר בו ביותר מכל ישראל, מחמת גדל צדקתו ותורתו ומעשיו הטובים, כי כל מי שעושה רצונו יתברך יותר – מתפאר בו השם יתברך ביותר. וגם הצדיק זוכה לראות ההתפארות של השם יתברך בעצמו פנ"ל, ועליכן הוא עקר ההתפארות של השם יתברך בעצמו פנ"ל. ועליכן עקר ההתפארות הוא הצדיק והוא זוכה ביותר לבחינת

ליקוטי הלכות

עינים הנ"ל. ועל ידו עקר המשכת קדשת ארץ ישראל בנ"ל. וזה בחינת מהדרין מן המהדרין מוסף והולך בכל יום, שעלידידה ממשיכין האור של ההתפארות של הצדיק שהוא בחינת יוסף – שמוסף והולך בעבודתו בכל יום, שעקר ההדור וההתפארות על ידו, בבחינת (בראשית לט, ו): "ויהי יוסף יפה תאר ויפה מראה", שהצדיק בחינת יוסף, הוא עקר היפי והפאר, כי הוא כלול מכל ההתפארות הנ"ל. ועליכן נקרא יוסף על שם (שם ל, כג): "אסף אלהים את חרפתי", הרפה הוא הפך ההתפארות והכבוד. ויוסף בחינת הצדיק הוא מאסף ומכטל כל החרפות ובזיונות, כי הוא מגלה כל ההתפארות והכבוד שהשם יתברך מתפאר ומתכבד בישראל, שהוא הפך החרפות ובזיונות.

וזה בחינת מוסף והולך – בחינת יוסף, שהוא בחינת הצדיק שנקרא 'יוסף' – על שם שמוסף והולך ומתחדש בעבודתו יתברך בכל יום ויום, בבחינת (שם ל, כד): "יוסף ה' לי בן אחר". כי הצדיק מוסף בעבודתו בכל עת, ומתחיל בכל פעם מחדש באלו לא התחיל עדין בעבודתו יתברך כלל.

וזה עקר השעשועים וההתפארות של השם יתברך, כי עקר ההתפארות והשעשועים של השם יתברך הוא עלידי חדושים דיקא. דהינו בשעולה התפארות חדש למעלה, דהינו בשמותקרב תרחוק להשם יתברך, וכמבאר בהתורה הנ"ל. שעקר ההתפארות הוא בשאחד מישראל נתקרב להשם יתברך ונתוסף עוד אחד מישראל שרוצה לעבדו יתברך, אזי הוא עקר ההתפארות של השם יתברך. וכן מובן

ומבאר בדברי רבנו ז"ל בכמה מקומות (סימנים י, יד), שכל ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל אינו עולה כלל בנגד ההתפארות החדש שעולה למעלה - בשמתקרב אחד מחדש אליו יתברך ורוצה לעבדו, בבחינת (זהר יתרו סט): 'כד אתי יתרו וכו' - בדין אסתלק ואתיגר שמה דקדשא בריך הוא עלא ותתא' (פשא יתרו ואמר עתה ידעתי כי גדול ה', אזי התעלה והתכבד שמו של הקדוש ברוך הוא למעלה ולמטה); שעקר גדלתו והתפארותו יתברך הוא בשמתקרבים הרהוקים להשם יתברך.

כי ההתפארות הוא בחינת לבושים בחינת (תהלים צג, א): "ה' מלך גאות לבש" וכו'. כי רבי יוחנן קרי למאני מכבודתא' לרבי יוחנן היה קורא לבגדיו - מכבדין (שבת קיג). ועקר חשיבות הלבושים הוא פשוטין לעשות בחינת לבושין חדשים להשם יתברך, שזה עקר כבודו והתפארותו, כי אין המלך מתפאר בלבושי מלכות שיש לו מכבר, אפלו אם הם יקרים מאד כמו שמתפאר בלבוש חדש וגון חדש שעולה למעלה עלידי שנתקרב הרהוק להשם יתברך, שזה עקר שעשויעו והתפארותו וכבודו וגדלו, כי תענוג תמידי אינו תענוג. ועל-כן עקר תענוגיו ושעשויעו והתפארותו יתברך הוא עלידי חדושים דיקא.

ועלין איתא בזהר הקדוש (עין תקוני זהר, תקון כב, דף סה): ולבושא דאיהו לביש ביומא דא - לא לביש ליומא אחרא, ולבושין דאיהו לביש בצפרא לא לביש ברמשא וכו' (והלבוש שהוא לובש ביום זה אינו לובש ביום

אחר, והלבושים שהוא לובש בבקר אינו לובש בערב). פי
השם יתברך מתפאר בכל עת בלבושים חדשים, הנעשים
עלידי התקרבות הרחוקים, שמתקרבין בכל פעם עלידי צדיק
הדור שהוא בחינת יוסף. פי זה הצדיק מתחיל בעצמו בכל
פעם מחדש כאלו לא התחיל בעבודתו מעולם כלל, כמבאר
בדברינו מזה פמה פעמים (הלכות תפלין, הלכה ה', בית
הפנסת הלכה ה'). ומחמת זה יש לו כח לקרב רחוקים ממש
בכל עת להשם יתברך לקרב בכל פעם רחוקים יותר. פי בכח
התגברותו להתחיל בכל פעם מחדש כאלו הוא מתחיל עתה
לעבד את ה', בפח תזה יש לו כח לעורר בכל פעם רחוקים
ממש, שיתחילו מעתה לשוב להשם יתברך. ועליכן מצדיקים
כאלו יש להשם יתברך תענוגים ושעשועים והתפארות נפלא
בכל עת, דהינו התפארות חדש, שזה עקר ההתפארות, כנ"ל.

פי ההתפארות עולה מחדש עלידי הצדיק בעצמו, שמתחדש
ממש בכל עת, ומוסיף והולך בעבודתו, ועלידי התקרבות
רחוקים שבאים חדשים להתקרב לעבודתו יתברך. ועליכן
נקרא יוסף בחינת יוסף ה' לי בן אחר", פי ההתפארות הוא
בחינת בן, שהשם יתברך מתפאר בישראל באב המתפאר
עם בנו, בבחינת (שמות ד, כב): "בני בכורי ישראל", "בנים
אתם לה' אלהיכם" (דברים יד, א), שהוא לשונות של חבה
והתפארות. והצדיק הוא עקר כלל ישראל, והוא בעצמו נקרא
בן כמו שכתוב (תהלים ב, ז): "ה' אומר אלי בני אתה". ומחמת
שהצדיק מתחדש בעבודתו בכל פעם מחדש, הוא בכל פעם
בן חדש אצל השם יתברך, בבחינת "ה' אומר אלי בני

אתה אני היום ילדתיך, שהצדיק מתחיל בכל פעם מחדש באלו נולד היום, ועלידייזה השם יתברך מתפאר בו בכל פעם מחדש באלו ילדו היום, בבחינת 'בני אתה אני היום ילדתיך'. וזה בחינת 'יסף ה' לי בן אחר', שהצדיק מבקש וחפץ תמיד שהשם יתברך יוסיף לו בעצמו בן אחר, דהיינו שיתחדש ויתחיל בכל פעם מחדש בעבודתו יתברך, עד שיהיה נחשב בכל פעם בן אחר להשם יתברך כבן חדש שנולד היום בחינת 'בני אתה אני היום ילדתיך', שזה בחינת מעלת הזקן הגדול מכלם, המוכא בהמעשה של השבעה בעמלירם (ספורי מעשיות מעשה יג), שהתפאר שהוא זקן מאד והוא יניק מאד ועדין לא התחיל לחיות כלל וכו', עיין שם והבן. וגם עלידייזה שהצדיק מוסיף ומתחדש בעבודתו ומתחיל בכל פעם מחדש עלידייזה הוא מקרב בכל פעם רחוקים להשם יתברך כנ"ל. ואלו הרחוקים שהצדיק מקרבם להשם יתברך הם נקראים בנים אצל הצדיק, כי כל המלמד את בן חברו תורה באלו ילדו' (סנהדרין יט:).

וזהו גם בן בחינת 'יסף לי בן אחר' שיוזכה בכל פעם לקרב אחד מישראל מחדש להשם יתברך שהוא בן אחר, בן חדש, שזה עקר התפארותו יתברך. כמו שראינו אצל רבנו ז"ל – שעקר החשיבות היה אצלו ז"ל, כשבא איש חדש להתקרב להשם יתברך שהיה יקר בעיניו מאד יותר מכל האנשים שנתקרבו מכבר. כי עקר ההתפארות הוא בשעולה התפארות חדש להשם יתברך עלידי התקרבות הרחוקים כנ"ל. וזה בחינת המתדרין מן המתדרין, הדור דהדור, התפארות

דהתפארות, הוא בחינת מוסף והולף, בחינת יוסף, בחינת הצדיק שמוסף והולף ומתחיל בעבודתו מחדש בכל פעם שזה עקר ההתפארות וכו' כנ"ל, וכל עקר ההתפארות של כל ישראל על ידו, כי הוא מקרב כל הרחוקים להשם יתברך שזה עקר ההתפארות כנ"ל. וזה עקר קדשת חנכה. כי על שם זה נקרא 'חנכה' לשון 'חנוך' בחינת (משלי כב, ו): "חנוך לנער על פי דרכו", דחינו בשמתחנוך אחד מחדש, ומתחיל לבגס בעבודת ה' שזה עקר התפארותו יתברך. ומשם עקר המלכות האור של גר חנכה, כי עקר האור עלידי ההתפארות כנ"ל. ועקר ההתפארות הוא עלידי התקרבות הרחוקים - שמתחילים להתחנך בעבודתו יתברך ועל-כן נקרא חנכה לשון חנוך כנ"ל:

[יב] וזה בחינת (במדבר ה, ד): וזה מעשה המנורה מקשה זהב עד ירכה עד פרחו מקשה היא - כי איתא בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן תניינא סימן מח): שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה', ומי שהתחיל מעט בעבודת ה' יודע זאת, שאי אפשר להיות איש ישראל באמת, כי אם עלידי עקשנות גדול, כי הרבה הרפתקאות ועליות וירידות צריכין לעבר על כל אחד ואחד בלי שעור, ואם לא יהיה עקשן גדול לבלי להניח עלידי זה מעט עבודתו שהתחיל - אי אפשר לו שישאר על עמדו. ובפרט לנסע ולבוא לארץ ישראל, שזה עקר קדשת איש הישראלי, והוא עקר נצחון המלחמה, כמו שכתב רבנו ז"ל בהתורה 'תשעה תקונין' (סימן כ), עין שם, בודאי אי אפשר לנצח מלחמה זאת כי אם עלידי עקשנות גדול מאד. וזה עקר ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל, כי

השם יתברך מתפאר מאד בהעזות והעקשנות של איש
הישראלי שמפילין אותו בכל פעם, והוא מתחזק בכל עת,
והוא עקשן גדול, ואינו מניח להפיל עצמו בשום אופן. וזה עקר
התפארותו יתברך בבחינת (תהלים סה, לה): "תנו עז לאלהים
על ישראל גאותו". 'עז' זה בחינת עזות ועקשנות של ישראל,
שהם עזים וחזקים בעבודתו, שעל־ידיה עקר קבלת התורה
שהוא פלל ההתפארות, כמו שאמרו רבותינו ז"ל: 'מפני מה
נתנה תורה לישראל? מפני שהן עזין' (ביצה כה:). על־ידי
זה 'על ישראל גאותו'. דחינו גאות והתפארות, כי זה עקר
התפארותו יתברך. וכמו שכתוב (תהלים פט, יח): "כי תפארת
עצמו אפתה", כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות.

ועל־ידיה העקשנות בעצמו שהוא עקר התפארותו יתברך,
על־ידיה זוהי באמת לנצח המלחמה ולבוא לארץ־ישראל,
שהיא עקר נצחון המלחמה, כי על־ידי העזות והעקשנות שהוא
עקר התפארות, על־ידיה נמשך קדשות ארץ־ישראל, כי עקר
ארץ־ישראל על־ידי ההתפארות כנ"ל. וזה בחינת 'ה' מלך
גאות לבש ה' עז התאזר" (תהלים צג, א), הינו עקר לבוש
גאותו והתפארותו יתברך הוא על־ידי העזות והעקשנות של
ישראל, בבחינת 'לבש ה' עז התאזר', בחינת "תנו עז לאלהים
על ישראל גאותו" וכו' כנ"ל.

וזה בחינת אשירה לה' כי גאה גאה וכו' (שמות טו, א) – זה
בחינת גאותו והתפארותו יתברך. וזה ההתפארות נמשך על־
ידי העזות והעקשנות של ישראל, שעל־ידיה הם מכניעים
ומפילין את הסמ"ך מ"ם וחילותיו, שמתגברין על כל

אחד מישראל בכל יום, שאי אפשר להפילם ולנצחם כי אם עלידי עקשנות ועזות גדול מאד, וזהו עקר התפארותו וגאותו יתברך, כנ"ל.

וזהו סוס ורכבו רמה בים (שמות טו, ב): - 'סוס ורכבו' הם בחינת ס"מ ונוקביה, כמוכא בפגנות (פרי עץ חיים, זמירות ו), שהם כלל ההסתות והפיתויים והתאוות והמניעות והרהורים ומחשבות זרות - שמתגברין על כל אחד בכל יום, שזוכין להפילם ולהכניעם, בבחינת סוס ורכבו רמה בים - עלידי העזות והעקשנות של ישראל.

וזהו: עזי וזמרת יה ויהי לי לישועה - שעקר הישועה ועקר הכנעת הסמרא אחרא, הוא עלידי העזות והעקשנות דקדושה, שהוא בחינת 'עזי וזמרת יה' וכנ"ל. וזהו עקר התפארותו יתברך בחינת פי גאה גאה כנ"ל. וזהו: זה אלי ואנוהו אלהי אבי וארמננהו - הינו נזי והתרוממות שהוא בחינת התפארות, שמתפאר השם יתברך עלידי העזות והעקשנות של ישראל כנ"ל, ואז זוכה לנצח המלחמה ולבוא לארץ ישראל. וזה בחינת ה' איש מלחמה - כי עקר נצחון המלחמה פשמתחוקין בעקשנות גדול, עד שזוכין לבוא לארץ ישראל כנ"ל, כי כל פגנת השירה הזאת, הכל נאמר בשביל לזפות לבוא לארץ ישראל, כי עקר יציאת מצרים וקריעת ים סוף וכו' - הכל היה בשביל לבוא לארץ ישראל, כמו שכתוב (דברים ו, כג): "ואתנו הוציא משם להביא אותנו אל הארץ" וכו'. וכן בפסוקים רבים, וכמבאר מזה לעיל באריכות (בהלכות ראש השנה הנכלל בהלכות דברים הפאים בסעדה הלכה ד, עין שם). ועל

בן מסים בפוף: עד יעבר עם זו וכו' - דהינו שיעברו את הירדן לבוא לארץ ישראל, כמו שפרשו רבותינו ז"ל. ועליבן מתחיל השירה: כי גאה גאה עזי וזמרת יה - כי עקר ארץ ישראל זוכין עלידי התגלות ההתפארות שנתגלה עלידי העזות והעקשנות של ישראל כנ"ל.

וזה בחינת (במדבר ה, ד): וזה מעשה המנרה מקשה זהב - 'מעשה המנרה' זה בחינת כלל ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל שמשם עקר האור כנ"ל. ועליבן בגרות המנרה היה עדות שהשם יתברך אוהב עמו ישראל ומשנה שכונתו בהם, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת כב:): על גר המערבי שהוא עדות לכל באי עולם שהשכינה שורה בישראל, שזה בחינת התפארות, שמתחמת התפארותו ואהבתו בנו - הוא משנה שכונתו בתוכנו. נמצא, שכל מעשי המנרה הוא בחינת התפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל. וזה בחינת כל הציורים הנפלאים שהיו במנורה: גביעים וכפתורים משקדים ופרחים וכו', כל זה מרמז על כמה מיני גוני ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בישראל שכלולים מגונין סגיאין.

וכל אלו ההתפארות שהם בחינת מעשה המנרה - אין זוכין כי אם עלידי עקשנות גדול, שצריכין להיות עקשן גדול בעבודת ה', כנ"ל. וזה בחינת וזה מעשה המנרה מקשה זהב, 'מקשה' - לשון עקשנות, שצריכין להיות עז וקשה בעבודת ה' בעקשנות גדול מאד כנ"ל. וזהו עד ירכה עד פרחיה מקשה היא - דהינו שכל הציורים והפרחים שבמנורה עד ירכה עד פרחיה - שהוא כלל ההתפארות של ישראל, הכל

ליקוטי הלכות

זוכין עלידי עקשנות דיקא, בחינת עד ירבה עד פרחא
מקשה היא וכנ"ל – הינו שפכל עבודות איש הישראלי
מתחלה ועד סוף, שמכלם מקבל השם יתברך התפארות שהוא
בחינת מעשה המנורה כנ"ל, כל זה נעשה רק עלידי עקשנות,
בחינת עד ירבה עד פרחא מקשה וכו' שמתחלה ועד סוף
צריכין עקשנות ועזות גדול כנ"ל:

[יג] וזה בחינת מה שהשם יתברך משבח את ישראל (שיר
השירים ז, ח): "זאת קומתך דמתה לתמר", דהינו שהם חזקים
וקשים ותקיפים בעבודתם ואינם מניחים להפיל עצמן בשום
אפו, וכמו שפרש רש"י שם לענין הצלם של נבוכדנצר שעמדו
בנקיפתו, ולא השתחוו לו. כי זהו השבח והתפארות של
ישראל, כנ"ל:

[יד] וזה בחינת (ויקרא כו, יג): "ואולף אתכם קוממיות" ופרש
רש"י: 'בקומה זקופה'. כי זה המקרא נאמר לענין ארץ ישראל
שלשם היו הזכין ישראל, כי כל ההליכות והדרכים והנסיעות
של ישראל וכל המלחמות והכבישות – הכל היה לילף ולכבש
ארץ ישראל, כפונן ומבאר בספורי כל התורה בלה. וזהו: 'ואולף
אתכם קוממיות', דהינו בקומה זקופה, בחינת עזות ועקשנות,
שעומדין זקופין בעקשנות גדול לנצח המלחמה ולילף ולבוא
לארץ ישראל, שזה היה עקר תכלית יציאת מצרים וכו' כנ"ל,
כי אי אפשר לבוא לארץ ישראל לנצח מלחמה זאת, שהיא
עקר כלל כל המלחמות של איש הישראלי, כי אם על-

ידי עקשנות גדול מאד, בחינת 'ואולף אתכם קוממיות'.
 בחינת 'ותוליכנו מהרה קוממיות לארצנו'; במהרה בימינו,

אמן:

[טו] ועל־כן היה הנס בכהנים שהם לזכשים בגדי ההתפארות,
 כמו שכתוב (שמות כח, ב): "ועשית בגדי קדש לאהרן אחיך
 לכבוד ולתפארת". ועקר הוא הפהן הגדול שהיה לבוש בחשן
 ואפוד שהיו כתובים עליהם שמות בני ישראל, ששם היו מאירין
 כל הגונים שהם בחינת (שם כח, יז): "אדם פטדה וברקת" וכו',
 שכל אבן ואבן היה לו גון מיוחד שהם כלל התפארות של
 ישראל, וכנ"ל (אות י).

ועל־כן הם שמונת ימי חנפה כנגד שמונת בגדי כהנה גדולה,
 שהם כלל ההתפארות, שמשם עקר האור של נר חנפה כנ"ל.
 ועל־כן נסמך פרשת בגדי כהנה לפרשת 'ויקחו אליך שמן זית'
 וכו', שהוא בחינת נר חנפה, הינו כנ"ל.

וזה: וקבעו שמונת ימי חנפה אלו להודות ולהלל לשמך הגדול,
 כי ההודאות וההלל הם ההתפארות – שמהללין ומשבחיין
 ומפאריין אותו יתברך, שעל־ידי זה השם יתברך מתפאר
 ומתגדל ומתקדש בכל העולמות, שזה עקר קדשת חנפה, כנ"ל:

[טז] ועל־כן קורין פרשת 'יהי מקץ' בחנפה, כי איתא בסוף
 התורה הנ"ל, המדברת מענין ארץ־ישראל וכו', וסיים שם: ויש
 בזה עוד ענינים, כי 'אין אדם מת וחצי תאותו בידו' (קהלת
 רבה א, לב). נמצא, שאין ממלא תאותו ורצונו בממון
 לעולם, כי תמיד חסר לו כנ"ל. אבל יש בחינת שפע

ליקוטי הלכות

בפולחן בחינת (איוב כב, כה): "וכסף תועפות לך", שהוא לשון כפול. נמצא, שבזה השפע נתמלא רצונו מאחר שהיא כפולחן ולא סים; עד כאן לשונו.

והנה רבנו ז"ל לא באר דבריו, מה חבור יש לענין זה עם כל מה שאמר שם מקדם מענין ארץ-ישראל וראש השנה וכו'. אך הנראה לעניות דעתי אבאר קצת, כי תאות ממון, דהינו מה שאין אדם מת וחצי תאותו בידו, וכל מה שיש לו יותר – חסר לו יותר, זה בחינת פגם העינים בבחינת (קהלת ה, ח): "וגם עינו לא תשבע עשר". ופגם העינים זה בחינת פגם ארץ-ישראל, כי עקר קדשת ארץ-ישראל נמשך מן העינים שמתכלים על הצדיק שכלול מכל ההתפארות, שעלידידה נמשך קדשת ארץ-ישראל. וארץ-ישראל היא מקור הברכה, כי כל הברכות וההשפעות נמשכין מארץ-ישראל, בידוע, כי ארץ-ישראל מקבלת קדשתה מהצדיק בנ"ל. ואצל הצדיק הם כל הברכות וההשפעות, בבחינת (משלי י, ו): "ברכות לראש צדיק", בחינת (תהלים לו, כא): "צדיק חונן ונותן".

ובשזוכה לקבל השפע של ארץ-ישראל והצדיק בשלמות, בודאי אין לו שום חסרון, כי בארץ-ישראל בתיב (דברים ה, ט): "לא תחסר כל בך", שהשפע הנמשכת משם – אין בך שום חסרון, "כי שם צוה ה' את הברכה" (תהלים קלג, ג), בחינת (מלאכי ג, י): "והריקתי לכם ברכה עד בלי די", שזהו ההפך מבחינת אין אדם מת וחצי תאותו בידו, דהינו שלעולם חסר לו.

אבל השפיע דקדושה של ארץ־ישראל היא בחינת שפע
 בפולה שאין בה שום חסרון בחינת (מלאכי ג, י): "בִּרְכָה עַד
 בְּלֵי דַי" – שִׁיבְלוּ שְׂפֹתֵיכֶם מִלֹּמַר דַּי' (שבת לב), שהשפיע
 בפולה ומכפלת יותר ממה שרוצה. וזה בחינת השפיע של שבת
 'דמניה מתברכין כל שתא יומין' ושממנה מתברכים כל ששת
 הימים] (זהר בשלח סג), שהוא בחינת להם משנה, בחינת
 שפע בפולה הנ"ל, כי שבת וארץ־ישראל הם בחינה אחת,
 כמו שמוסדר בהשבע הבדלות שאמרו רבותינו ז"ל בירושלמי
 (ברכות ה, ב): 'בין קדשת ארץ־ישראל לחוץ־לארץ בין יום
 השביעי לששת ימי המעשה'. נמצא, שהצדיק שממנו נמשך
 כל קדשת ארץ־ישראל הוא זוכה לשפע בפולה, כנ"ל.

וזה בחינת מה שכתוב בצדיקים (ישעיה סא, ז): "לִבְנֵי בְּאֲרָצָם
 מִשְׁנֵה יִירָשׁוּ" – 'משנה' זה בחינת שפע בפולה, בחינת להם
 משנה. וזהו 'לִבְנֵי בְּאֲרָצָם מִשְׁנֵה', 'בְּאֲרָצָם' דיקא, כי עקר
 בחינת השפיע בפולה הוא בארץ־ישראל וכו'. וזה שכתב רבנו
 ז"ל בהתורה "צוית צדק" (סימן כג): שעקר שכירת תאות ממון
 הוא על־ידי הצדיק, ומי שחולק על הצדיק הוא נופל לתאות
 ממון, כמו שכתוב שם על פסוק (דברים לג, כז): "וַיִּגְרַשׁ מִפְּנֵיךָ
 אוֹיֵב וַיֹּאמֶר הַשְׂמֹד", בשמקשר להצדיק – הוא ממשיך ממנו
 בחינת שפע בפולה, שהוא הפך תאות ממון, שהוא בחינת 'אין
 אדם מת וחצי תאותו בידו' וכנ"ל:

[יז] וזה בחינת הלום פרעה – שבע פרות טובות ושבע פרות
 רעות, שהם בחינת שבע שני השבע ושבע שני הרעב
 (בראשית פקק מא) – זה בחינת תאות ממון, שכל מה

שייש לו יותר חסר לו יותר. וזהו מה שראיה שבע פרות
 בריאות ומובות, דהינו בחינת שבע שני השבע - זה בחינת
 עשירות וכל טוב שנותן השם יתברך להעשירים. והנה שבע
 פרות אחרות עלות אחריהן וכו'. ותבלענה הפרות הרקות
 והרעות את שבע הפרות יפות המראה והבריאות (בראשית מא,
 ג) - שבע פרות הרעות - הם בחינת שבע שני רעב, שהוא
 בחינת תאות ממוז, שהוא רעב תמיד לבלע ממוז הרבה, שהם
 בולעים את שבע שני השבע - את כל הטוב והעשירות שנתן
 לו השם יתברך, כי כל מה שיש לו עשירות יותר - חסר
 לו יותר, בבחינת (אבות ב, ז): 'מרבה נכסים מרבה דאגה'.
 ויש לו דאגות ויסורין באלו הוא עני ממש, בבחינת ותבלענה
 שבע פרות הרעות וכו' ותבאנה אל קרפנה ולא נודע כי באו
 אל קרפנה, ומראיהן רע באשר בתחלה - דהינו עלידי הרע
 של תאות ממוז שהוא בחינת שבע שני הרעב, בחינת שבע
 פרות הרעות, עלידיזה נבלע ונשפח כל השפע והעשירות
 שהננו השם יתברך, ולא נודע אצלו העשירות כלל, והוא מלא
 דאגות כבתחלה, כי לעולם חסר לו, כי אין לו חצי תאותו בידו
 לעולם, ועינו לא תשבע עשר לעולם, כי תאות ממוז שלו, מה
 שמתאנה בכל פעם יותר - זה בולע את כל העשירות שלו,
 עד אשר לא נודע כל טוב והעשירות שלו, כי נבלע ונשפח
 הכל עלידי תאות ממוז שלו - שמתאנה בכל פעם יותר ויותר.

והתקון עלידי יוסף, שהוא בחינת הצדיק שבדור, שעקר תקון
 תאות ממוז על ידו. והוא נותן עצה להעשירים בעלי הממוז
 שינצלו משבע שני הרעב מרעבון תאות ממוז, עלידי

צדקה שהוא עקר שבירת תאוות ממון, כמו שפכתב רבנו ז"ל (בסימן ג). וזה בחינת (בראשית מא, לד): יעשה פרעה ויפקד פקדים על הארץ - שיעשה ממונים, הינו בחינת גבאי צדקה שהם ממונים לפקח על העניים. וזהו: "והמש את ארץ מצרים". 'והמש' - זה בחינת צדקה ששעורה המש, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (פתיבות ג): 'המבזבז אל יבזבז יותר מהמש'. וזהו והיה האכל לפקדון לארץ וכו', כי עקר פקדון ושמירת הממון הוא על-ידי צדקה, בבחינת (בבא בתרא יא): 'אבותי גנזו למטה ואני גנזתי למעלה' וכו', וכמו שאמרו רבותינו ז"ל (פתיבות סו): מלח ממון חסר. וזה ולא תכרת הארץ ברעב - שלא תתגבר רעבון תאוות ממון שכורתת ועוקרת את האדם, חס ושלום, במבאר בהתורה "צוית צדק" (סימן כג), כי על-ידי צדקה נצולין מתאוות ממון כנ"ל. וזהו: ויתן אכל בערים ושמרו, אכל שדה העיר אשר סביבתי נתן בתוכה - הינו שנתן האכילה והשפע של כל עיר ועיר לעניי אותה העיר, כי עניי עיר קודמין לעניי עיר אחרת, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (בבא מציעא עא).

וזהו בחינת (מא, מח): אכל שדה העיר אשר סביבתי נתן בתוכה - שנתן וחלק בתוך העיר לעניי אותה העיר את כל האכילה והשפע שבסביבותיה. וזה שפרש רש"י, שכל ארץ מעמדת פרותיה, ונותנין מעפר הארץ לתוכה ומעמדת פרותיה וכו', כי העני הוא בחינת עפר, כי מנח עד עפר, כמו שכתוב (תהלים קיג, ז): "מקימי מעפר דל". וכשרוצה האדם לשמור עשירותו, שלא ישלמו עליו שבע שני הרעב,

צריך לתן מעפר הארץ לתוך עשירותו, דהינו זכות וכה הצדקה שנותן לעניים שהם בחינת עפר, וזה מעמיד ושומר עשירותו שיתקיים, ולא יכלה עלידי שבע שני הרעב, שהוא תאות ממון שמוכלה חיו ועשירותו, חס ושלום.

וזה שאמר יוסף לאחיו (מב, ט): מרגלים אתם לראות את ערות הארץ באתם. ואיתא, שרמזו להם פגם המרגלים שפגמו בארץ ישראל, הינו שיוסף שהוא בחינת הצדיק שפגמו נמשך קדשת ארץ ישראל, ששם בחינת שפע כפולה, בחינת תקון תאות ממון, אמר לאחיו שפגמו בכבודו וחלקו עליו ומכרוהו למצרים, אמר להם: מרגלים אתם - הינו שפגם שלכם הוא פגם המרגלים שפגמו בארץ ישראל, כי בשפוגמין בכבוד הצדיק - פוגמין בארץ ישראל, שכל קדשתי נמשך מהצדיק, כנ"ל.

וזהו לראות את ערות הארץ באתם - 'ערות הארץ' לשון הרפה ובושה, הפך ההתפארות של הצדיק, שפשוזוכין לראות אותו - משם עקר קדשת ארץ ישראל. והם פגמו בכבוד הצדיק שהוא יוסף, ולא רצו לראות יפיו והתפארותו, אדרבא, באו לראות ערות הארץ, שהיא הפך התפארות. ואמר להם, שמוחמת זה התגבר עליהם שבע שני הרעב, שהוא בחינת תאות ממון, שכל זה נמשך מבחינת פגם המרגלים פגם ארץ ישראל, שהוא פגם כבוד הצדיק וכן"ל. ועל"כ יעקב פשטמע שאמר להם: מרגלים אתם - הכין להיכן הדבר מגיע, על"כ אמר להם: וכסף משנה קחו בידכם (מג, יב). כסף משנה -

זו בחינת שפע בפולח, שיצוה להם להמשיך שפע בפולח
הנמשך מארץ-ישראל, כנ"ל:

[יח] וזה בחינת הצדקה שנותנין בהנפה (מגן אברהם, ארח
חיים, סימן תרע), בשביל לתקן תאות ממון, להמשיך בחינת
השפע בפולח הנמשך מארץ-ישראל, ששם מקור הברכה,
שהו בחינת השמן של הנפה, בחינת (קהלת ט, ח): "ושמן
על ראשך אל יחסר". 'אל יחסר' דיקא, דהינו שאין שם שום
חסרון. בחינת (מלכים א יו, יד): "צפחת השמן לא תחסר" וכו'.
כי השמן הוא בחינת מחיז, בחינת 'שמן משחת קדש' כנ"ל.
ועלידי המוח והדעת אין חסר לאדם שום חסרון, וכמו שאמרו
רבתינו ז"ל (נדרים מא.): 'דעת קניית מזה חסרת' וכו'. וזהו
בעצמו בחינת הנם של הנפה שמשלה ברכה במעט השמן
שדלק שמונה ימים, הינו בחינת ברכה ושפע בפולח הנמשך
מארץ-ישראל, כי בהנפה אנו עוסקין להמשיך קדשת ארץ-
ישראל כנ"ל:

[יט] וזהו ויהי מקץ שנתים ימים ופרעה חלם וכו'. 'מקץ' זה
בחינת תאות ממון, בחינת (איוב כה, ג): "קץ שם להשך" –
'דא זחמא דדהבא' (פסלת הזחב), כמו שאיתא בזהר (מקץ
קצג). הינו תאות ממון, שהוא בחינת השך, אנפין חשוכין
מרה שחרה עצבות. בחינת (אבות ב, ז): 'מרבה נכסים מרבה
דאגה'. כי יש לו בכל פעם חסרונות יותר ויותר, כמו שכתב
רבנו פל זה בהתורה "צוית צדק" בסימן כג, עין שם. וזה
'שנתים ימים', זה בחינת פגם המרגלים שנאמר בהם "יום
לשנה יום לשנה" (במדבר יד, לד), כמו שפרש רבנו

ליקוטי הלכות

ז"ל (בסימן נד), פי עלידי פגם המרגלים, דחינו פגם ארץ ישראל משם נמשך תאנות ממוז בנ"ל, כי המוזן נקרא רגל, כמו שכתב רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן סימן סט). בחינת "ואת כל היום אשר ברגליהם" (דברים יא, ו) – 'זה ממוז' וכו' (פסחים קיט).

ועל-כן כל אלו המשקעים בתאנות ממוז נקראים 'מרגלים', כי נוסעים תמיד למרחקים ומרגלים ומשוטטים בכל הארץ בשביל ממוז, ואינם מאמינים בהשם-יתברך שיוכל להזמין להם פרנסתם במקומם בלי טרחא, כמו המרגלים שלא האמינו בהשם-יתברך שיתן להם ארץ-ישראל שהיא מקור הברכות בלא דרך הטבע כלל. ואמרו, שרוצים דוקא לרגל את הארץ לכבש ארץ-ישראל מקור הברכה על-פי דרך הטבע, כמו שאר העובדי פוכבים ששולחין מרגלים למקומות שרוצין לכבשן. אבל באמת אנו צריכים להאמין בה' שיכבש לנו ארץ-ישראל בלא מרגלים כלל. וכמו כן אלו המשקעים בתאנות ממוז, ומסכנים עצמן בסכנת דרכים, ונוסעים למרחקים ומשוטטים ומרגלים את הארץ, באלו חס ושלום, אין השם-יתברך יכול לתן להם ברפת עשירותם בביתם. נמצא, שהמשקעים בממוז נקראים מרגלים, כי באמת עקר פגם תאנות ממוז נמשך מפגם המרגלים שהוא פגם ארץ-ישראל בנ"ל.

וזהו: ויהי מקץ שנתיים ימים – הינו בחינת פגם תאנות ממוז הנמשך מפגם המרגלים שנאמר בהם 'יום לשנה יום לשנה' וכו'. ופרעה חלם והנה עמד על היאר – 'פרעה' זה המשקע בתאנות ממוז שנקרא 'פרעה', כי תאנות ממוז הוא

עבודת־זוֹרָה מִמֶּשֶׁל, כְּמוֹ שְׁכַתְּב רַבְנֵנוּ ז"ל בְּהַתּוֹרָה "צוֹיֵת צִדְק". וְעַקֵּר הָעֲבוּדָה־זוֹרָה שֶׁהוּא תַאֲוֹת מִמוֹן נְמוֹשֵׁה מַחְטָא הַעֲגֵל שֶׁעָשׂוּ לָהֶם אֱלֹהֵי זָהָב, שֶׁהוּא בְּחִינַת תַּאֲוֹת מִמוֹן, כִּי גַם חֲטָא הַמִּרְגְּלִים נְמוֹשֵׁה מַחְטָא הַעֲגֵל, שָׂאוּ חֲזוֹרוּ וּמִשְׁכּוּ הַיִּצְרָר הָרַע עֲלֵיהֶם כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ ז"ל (יִלְקוּט רֵאזֵבְנֵי פְרָשֶׁת שְׁלַח). וְכֵמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (בַּמִּדְבָּר יד, לד): שְׁגוּרַת הָאֲרֻבָּעִים שָׁנָה שֶׁהָיוּ בַּמִּדְבָּר וְכו' – נִגְזַר כְּכָר מַחְטָא הַעֲגֵל, כִּי הָא בְּהָא תִלְוֵא, כִּי פָגַם הַמִּרְגְּלִים נְמוֹשֵׁה מַחְטָא הַעֲגֵל, כַּמּוֹכֵן בַּסְּפָרִים. וְכֵל זֶה הוּא בְּחִינַת תַּאֲוֹת מִמוֹן כַּנ"ל. וְעַל־כֵּן נִקְרָא 'פְּרַעְיָה', לְשׁוֹן (שְׁמוֹת לב, כה): "כִּי פְרַעְיָה אֶהְרֵן לְשִׁמְצָה" הַנִּזְאָמַר בְּעֲגֵל, שֶׁהוּא עֲבוּדָה־זוֹרָה שֶׁל תַּאֲוֹת מִמוֹן כַּנ"ל. גַּם נִקְרָא הַמִּשְׁקַע בְּמִמוֹן – 'פְּרַעְיָה' מִלְשׁוֹן 'פְּרַעְיוֹן', כִּי הַמִּשְׁקַע בְּתַאֲוֹת מִמוֹן הוּא בְּעַל חוֹב תְּמִיד, וְתְמִיד טְרוּד לְשִׁלְם פְּרַעְיוֹן, כַּנִּרְאָה בְּחוּשׁ, שֶׁרַב הָעַשִׁירִים – חֵייהֶם אֵינָם חַיִּים מִרְבוּי הַפְּרַעְיוֹן שֶׁלָּהֶם, שֶׁצָּרִיכִין כַּמְעַט בְּכָל יוֹם לְהַחְזִיר פְּרַעְיוֹן, וְאֵין לָהֶם חַיִּי שְׁעָה מוֹדְאָגַת הַפְּרַעְיוֹן בְּכָל עֵת.

וְזֶה פְּרַעְיָה חֵלֶם וְהִנֵּה עֵמִד עַל הַיָּאֵר – יֵאוֹר מְצָרִים הוּא נִילוּם, שֶׁהִיָּה פְּרַעְיָה עוֹשֶׂה אוֹתוֹ עֲבוּדָה־זוֹרָה (זֶהַר שְׁמוֹת יח.), הֵינּוּ תַאֲוֹת מִמוֹן שֶׁהוּא עֲבוּדָה־זוֹרָה שֶׁאוֹמֵר (דְּבָרִים ה, יז): "בְּחֵי וְעַצֵּם יָדֵי עֲשֵׂה לִי הַחִיל הַזֶּה", כְּמוֹ פְּרַעְיָה שֶׁעָשָׂה הַנִּילוּם לְאֱלֹהֵי. כִּי הַנִּילוּם הוּא בְּחִינַת בְּרַכַּת הָעֲשִׁירוֹת, כִּי הַנִּילוּם הִיָּה עוֹלָה וּמִשְׁקָה אֵת כָּל אֲרָץ מְצָרִים (רַש"י שְׁמוֹת מז, י), וְכֵל טוֹב מְצָרִים מִהַנִּילוּם, וְהִיָּה פְּרַעְיָה עוֹשֶׂה אוֹתוֹ עֲבוּדָה־זוֹרָה, כִּי לֹא הִיָּה מִזְאֲמִין שְׁכָל הַבְּרַכָּה וְהָעֲשִׁירוֹת הַכֹּל רַק מִהַשֵּׁם־יִתְבָּרַךְ.

ליקוטי הלכות

רק עֲשֵׂה הַנִּילוּם לַעֲבוּדַת־יְזֵרָה. וְזֶה בְּחִינַת הַעֲבוּדַת־יְזֵרָה שֶׁל תַּאֲוֹת מִמוֹן, שֶׁהַמִּמוֹן הוּא עֲבוּדַת־יְזֵרָה אֲצִלוֹ בְּאֵלוֹ כְּחוֹ וְעֵצִים יָדוּ עֲשֵׂה לוֹ הַחִיל הַזֶּה, חֵם וְשִׁלּוּם.

וְזֶה וְהִנֵּה מִן הַיָּאֵר עֲלוֹת שְׁבַע פְּרוֹת טוֹבוֹת וְשִׁבַּע פְּרוֹת רָעוֹת וּבָלְעוּ פְּרוֹת הָרָעוֹת אֶת הַטּוֹבוֹת – שֶׁהוּא רָמֵז שֶׁהָרַע דִּהְיִנוּ תַּאֲוֹת מִמוֹן שֶׁהוּא בְּחִינַת 'שְׁבַע שְׁנֵי הָרַעֲב', בּוֹלַע אֶת כָּל הָעֲשִׂירוֹת שְׁלוֹ, בְּבְחִינַת: וּתְבִאֲנָה אֶל קַרְבָּנָה וְלֹא נֹדַע כִּי בָּאוּ אֶל קַרְבָּנָה – כִּי כָּל מִה שֵׁיִשׁ לוֹ יוֹתֵר – יֵשׁ לוֹ דְּאֲגוֹת יוֹתֵר, בְּאֵלוֹ הוּא עֲנֵי מִמֶּשׁ וְכוּ' בַּנ"ל. וְכָל זֶה אֵי אֶפְשָׁר לְתַקֵּן אֲלֵּא עַל־יְדֵי יוֹסֵף, בְּחִינַת הַצַּדִּיק הַאֲמֵת שֶׁהוּא נוֹתֵן עֲצָה לְהַרְבוֹת בְּצַדִּיקָה, שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מִתְקַנְיִן תַּאֲוֹת מִמוֹן, וְזוֹכִין לְהַמְשִׁיךְ שְׁפַע כְּפוֹלָה מֵאֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שֶׁכָּתוּב לְעֵנִין מַעֲשֵׂר, שֶׁהוּא צְדָקָה (מְלֹאכֵי ג, י): 'וּבְחֵנּוּנֵי נָא בְּזֹאת וְכוּ', וְהִרִיקְתִּי לָכֶם וְכוּ' עַד בְּלִי ד"י, הֵינּוּ בְּחִינַת שְׁפַע כְּפוֹלָה שֶׁהוּא תַקּוּן תַּאֲוֹת מִמוֹן וְכַנ"ל. וְזֶהוּ יַעֲשֵׂה פְרָעָה וַיִּפְקֹד פְּקִידִים וְחִמֵּשׁ וְכוּ', כְּמִבְאֵר כָּל זֶה לְעִיל בְּאֵר הַיַּמֵּב.

וכו' וְנִחְזֹר לְעֵנִין בְּרַבַּת הַמִּזוּן. וְהַפְּלֵל, שֶׁעִקַּר מִצְוַת בְּרַבַּת הַמִּזוּן הוּא לְגַלוֹת וְלְהַמְשִׁיךְ קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, בְּחִינַת (דְּבָרִים ה, י): "וְאִכְלַתְּ וְשִׁבַּעְתָּ וּבִרְכַתְּ אֶת ה' אֱלֹהֶיךָ עַל הָאֶרֶץ הַטּוֹבָה" וְכוּ'. וְעִקַּר קִדְשֵׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל נִמְשָׁךְ עַל־יְדֵי הַתְּגַלּוֹת הַהַתְּפָאָרוֹת שֶׁנִּתְגַּלְּהוּ בְּעַת הַשְּׁלָחוֹן, שֶׁזֶה בְּחִינַת כּוֹס שֶׁל בְּרַבַּת הַמִּזוּן וְכוּ' כְּמִבְאֵר כָּל זֶה לְעִיל בְּאֵרֵיכוֹת. וְזֶה בְּחִינַת בְּרַבַּת הַמִּזוּן, שֶׁשְּׁבִשְׁהֶם שְׁלֹשָׁה אוֹמְרִים: 'נִבְרָךְ שְׂאֵכְלֵנוּ מִשְׁלוֹ' קִדְּם

בְּרַבַּת הַמּוֹזוֹן, וְזֶהוּ בְּרַבַּת הַזְּמוּן, דִּהְיִינוּ קֹדֶם בְּרַבַּת הַמּוֹזוֹן
הֵם מְזַמְּיָנִים עֲצָמוֹן לְבָרָךְ וְאוֹמְרִים 'נִבְרָךְ' וְכוּ'.

וְהֶעֱנִינוּ, כִּי עָקֵר קִדְשָׁת אִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי וְעָקֵר עֲבוֹדָתוֹ הוּא
רַק הֶרְצוֹן וְהַכְּסוּפִין דְּקִדְשָׁה, כַּמְבָּאָר בְּדִבְרֵי רַבְּנּוּ ז"ל בְּכַמְּהָ
מְקוֹמוֹת (לְקוֹטֵי מוֹתֶרֶן סִימָנִים לֹא, סוּ; שִׁיחוֹת הֶרֶ"ן סִימָן
יד). וְכִמוֹ שֶׁאָמַר הוּא ז"ל: שְׁלֵעֵבֵד אֶת ה' אִין מִי שִׁיתְפָּאָר
בְּזָה שְׁיִוְכַל לְעֵבְדוֹ יִתְבָּרַךְ. וְאִפְלוּ מִלְּאָדָּה וְאִפְלוּ שְׂרָף אִינוּ יִכּוֹל
לְהִתְפָּאָר בְּזָה שְׁיִוְכַל לְעֵבְדוֹ יִתְבָּרַךְ, רַק הָעָקֵר הוּא הֶרְצוֹן
וְהַכְּסוּפִין – שְׂצָרִידָה לְהִתְגַּבֵּר שִׁיחֵיהּ לוֹ תְּמִיד רְצוֹנוֹת חֻזְקִים
וְכַסּוּפִין גְּדוֹלִים לְעֲבוֹדַת הַשֵּׁם יִתְבָּרַךְ וְכוּ' [כַּמְבָּאָר שִׁיחָה זֹאת
קָצַת בְּסוֹף סְפוּרֵי מַעֲשִׂיּוֹת, עֵינֵי שֵׁם (שִׁיחוֹת הֶרֶ"ן נא)]. וְיִוֹתֵר
מִזֶּה שְׁמַעְנוּ מִפִּי ז"ל, בְּעֲצָמוֹ מִגְּדַל מַעֲלַת הֶרְצוֹן דְּקִדְשָׁה
שֶׁהוּא עָקֵר עֲבוֹדַת ה'. וְכָל הָעֲבוֹדוֹת תּוֹרָה וְתַפְלָה וּמִצְוֹת
וּמַעֲשִׂים טוֹבִים כָּלם כָּלּוּלִים בְּזֶה, וְאִי אִפְשָׁר לְזַבּוֹת לְשׁוּם דִּבְרַר
שֶׁבְּקִדְשָׁה כִּי אִם עַל־יְדֵיֶזְהָ, עַל־יְדֵי רְצוֹן וְחַשְׁק וְהִשְׁתַּוְּקָקוּת
וְכַסּוּפִין וְגַעְגּוּעִים חֻזְקִים, וְלֹא יִרְפָּה אֶת הֶרְצוֹן בְּשׁוּם אִפְּן,
רַק כָּל מַה שֶׁהַמְּנִיעָה מִתְגַּבֵּרַת בְּיִוֹתֵר – יִרְאֶה לְגַבֵּר אֶת
עֲצָמוֹ בְּחַשְׁק וְכַסּוּפִין וְגַעְגּוּעִים וְרְצוֹנוֹת חֻזְקִים בְּיִוֹתֵר וְיִוֹתֵר,
וְכֵן לְעוֹלָם, עַד שִׁזְכֹּכָה לְגַמּוֹר לְהוֹצִיא מִכַּח אֵל הַפַּעַל אֶת הַמִּצְוָה
אוּ הַדְּבָר שֶׁבְּקִדְשָׁה שֶׁהוּא רוֹצֵה. וְכֵן אַחֲרֵיכֶם בְּשָׂאָר עֲבוֹדוֹת
וְדִבְרִים שֶׁבְּקִדְשָׁה שִׁירְצָה אַחֲרֵיכֶם עוֹד לַעֲשׂוֹת – יִתְגַּבֵּר גַּם
בֵּן בְּרְצוֹנוֹת חֻזְקִים. וְכָל מַה שֶׁהַמְּנִיעוֹת וְהָעֹכְבוּכִים וְהַכְּלוּלִים
מִתְגַּבֵּרִים יִוֹתֵר – יִתְגַּבֵּר אֶת עֲצָמוֹ בְּרְצוֹנוֹת חֻזְקִים יִוֹתֵר עַד
שִׁיֹּצִיא מִכַּח אֵל הַפַּעַל, וְיִזְכֹּכָה גַּם לְאוֹתָהּ הַמִּצְוָה וְהָעֲבוֹדָה

וכן לעולם, כמבאר בהתורה "ויהי נא פי שנים" (בסימן סו): שהמניעה היא רק בשביל החשק. ואם יתגבר שיהיה לו חשק גדול כפי המניעה – בודאי ישבר המניעה. נמצא, שעקר ההתחזקות להתגבר על המונעים מהקדשה הוא רק הרצון והחשק.

וזהו עקר ההתפארות, מה שהשם יתברך מתפאר עם כל אחד מישראל, שעקר ההתפארות מהעזות והעקשנות שלהם, שעל ידיה עקר קבלת התורה, שהיא ללל ההתפארות כנ"ל (אות יב). ועקר העזות והעקשנות הוא בהרצון, שצריך האדם שרוצה לכנס בעבודת ה' שיהיה עקשן גדול ברצון – לבל יעזב ולא ירפה את הרצון משום מניעה בעולם, וזה עקר העקשנות דקדשה, וזה עקר התפארותו יתברך מה שהוא יתברך מתפאר בעבודת ישראל, כי באמת עקר ההתפארות הוא רק מה שהשם יתברך מתפאר עם הרצון והחשק והכפופין דקדשה של כל אחד מישראל, מה שכל אחד מישראל לבו בוער תמיד ברצון חזק לזכות לעבודת ה' באמת.

וזה עקר התפארותו יתברך שמו, כי העבודה בעצמה אינה יקרה כל כך, כי הכל מאתו יתברך, כמו שכתוב (איוב מא, ג): "מי הקדימני ואשלם" וכו'. ואי אפשר לנו לעשות שום דבר שבקדשה ולא להנצל משום עברה כי אם על ידי ישועתו יתברך, כמו שאמרו רבותינו ז"ל (ספ"ה נב): 'בכל יום יצרו של אדם מתגבר ואלמלא תקדוש ברוך הוא עוזרו היה נופל בידו'. ועל כן עקר ההתפארות הוא רק בהרצון, מה שכל אחד מישראל רוצה ברצון חזק לעבדו יתברך, וכפי

התנגברות הרצון שמתגבר כל אחד לכסף להשם יתברך ברצון חזק – כמו כן זוכה לעבודת ה', וכמו כן השם יתברך מתפאר עמו, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של ישראל, מה שאיש הישראלי הוא עקשן גדול בעבודת ה', שזהו עקר התפארותו יתברך בנ"ל.

ועקר העקשנות הוא ברצון, שזהו עקר ההתנגברות על המונעים לזכות לפעל מה שהוא רוצה בעבודת ה'. כי אפילו אם יהיה עקשן גדול ביותר בעבודת ה', אף על פי כן בודאי יש מניעות באלה שאי אפשר לאדם לשברם. למשל, כשאדם צריך לנסע לצדיק אמת ויש לו מניעות רבות ועצומות, כגון מחותנו ואשתו ואביו ואמו ושאר בני העולם וכו', והוא מתגבר ומתחזק ומשבר כל המניעות האלו, ועדין יש לו מניעות מחמת כמותו והוא משבר גם מניעות אלו, כגון שמפקיר כל מה שיש לו ומוכר או ממשכן בסותו בשביל לנסע להצדיק או שהולך רגלי, אף על פי כן אם מתגברת מדת הדין, חס ושלום, למנעו, חס ושלום – יכולים למנעו, חס ושלום, בודאי במניעות באלה שלא יוכל לשברם, כי בודאי יש מניעות רבות בעולם שאי אפשר לשברם, כגון תפיסה בכבלי ברזל, חס ושלום, או חולאת חס ושלום, וכיוצא באלה רבות, חס ושלום.

וכן למשל, בענין שאנו עוסקין בו לילך ולנסע לארץ ישראל שהוא עקר נצחון המלחמה בנ"ל, וצריכין להיות לזה עקשן גדול מאד בנ"ל, אבל אף על פי כן אם יהיה האדם עקשן אלה פעמים, אם הים עומד לפניו ואין לו ספינה לעבר בו, ואין בידו מעות, או שאין נמצא ספינה כלל, או שהוא

ליקוטי הלכות

שַׁעַת מִלְחָמָה, חֵם וְשָׁלוֹם, וְכַיּוֹצֵא, מִה יוֹעִיל הָעֲקֻשָׁנוֹת שְׁלוֹ? כִּי בּוֹדָאֵי אֵי אֶפְשָׁר לְקַפֵּץ לְתוֹךְ הַיָּם, כִּי לֹא כָּל אָדָם זוֹכֵה שֶׁהַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ יִקְרַע בְּשִׁבְלֵוֹ אֶת הַיָּם, עַל־כֵּן עָקַר הָעֲקֻשָׁנוֹת הוּא רַק בְּרָצוֹן, שֶׁאֵיךְ שֶׁהוּא עַל כָּל פְּנִים לֹא יִחְלִישׁ אֶת הָרָצוֹן. וְאִפְלוּ אִם מוֹנֵעִים אוֹתוֹ בְּאֵלֶּפֶים וּרְבֻבוֹת מְנִיעוֹת שֶׁנִּדְמָה לוֹ שֶׁאֵי אֶפְשָׁר לְשַׁבְּרָם בְּשׁוֹם אֶפֶן, אִף־עַל־פִּי־כֵן הוּא יַעֲשֶׂה אֶת שְׁלוֹ וְיִרְצֶה בְּכָל פֶּעַם בְּרָצוֹן חֹזֵק יוֹתֵר, כִּי תַחֲשֶׁק וְהָרָצוֹן צָרִיךְ שֶׁיְהִיָּה כְּפִי הַמְּנִיעָה, כְּמִבְּאֵר בְּהַתּוֹרָה "וַיְהִי נָא כִּי שָׁנִים" (בְּסִימָן טו).

וְאִם יְהִיָּה עֲקֻשָׁן בְּהָרָצוֹן, לְבָלִי לְהַנִּיחַ אֶת הָרָצוֹן וְהַסְּפוּפִים דִּקְדָּשָׁה בְּשׁוֹם אֶפֶן, אִף אִם מִפִּילִין אוֹתוֹ כְּמוֹ שֶׁמִּפִּילִין אוֹתוֹ, חֵם וְשָׁלוֹם, רַחֲמָנָא לְצַלָּן, אֲזִי סוּף כָּל סוּף בּוֹדָאֵי יַעֲזֹרוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ לְשַׁבֵּר וּלְכַפֵּל כָּל הַמְּנִיעוֹת, וַיִּזְמִין לוֹ כָּל מִה שֶׁצָּרִיךְ לְנִסְיָעָה לְאַרְצֵי־יִשְׂרָאֵל אוֹ לְשָׂאֵר דְּבָרִים שֶׁבִּקְדָּשָׁה, וַיַּחֲזֹר וַיִּסְיָעוּ בְּכָל מִינֵי סִיעוֹת, כִּי הַמְּנִיעָה לֹא הִיָּתְהָה כִּי אִם בְּשִׁבְלֵי תַחֲשֶׁק, שֶׁהוּא עָקַר הַנְּסִיּוֹן שֶׁמִּנְסִין אֶת הָאָדָם – אִם יַעֲזֹב וַיִּנְיחַ אֶת תַּחֲשֶׁק וְהָרָצוֹן דִּקְדָּשָׁה מִחֲמַת הַמְּנִיעָה, וּכְשֶׁהוּא עֲקֻשָׁן בְּדַעְתּוֹ וְעוֹמֵד בַּנְּסִיּוֹן, וְאִינוּ מְנִיחַ אֶת הָרָצוֹן וְהַתַּחֲשֶׁק דִּקְדָּשָׁה בְּשׁוֹם אֶפֶן, אֲזִי בּוֹדָאֵי יִשְׁבֵּר אֶת כָּל הַמְּנִיעוֹת, וְהַמְּנִיעוֹת יִתְהַפְּכוּ לִישׁוּעוֹת – שֶׁיַּעֲזֹרוּ וַיִּשְׁיָעוּ הַשֵּׁם יִתְבָּרֵךְ וַיִּסְבֵּב עִמּוֹ סְבוֹת לְטוֹבָה, בְּאֶפֶן שֶׁיִּגְמַר וַיּוֹצֵא אֶל הַפֶּעַל הַדָּבָר שֶׁבִּקְדָּשָׁה שֶׁהוּא רוֹצֵה.

נִמְצָא, שֶׁעָקַר הָעֲקֻשָׁנוֹת בְּרָצוֹן, וְזֶה עָקַר הַתְּפָאָרוֹתוֹ יִתְבָּרֵךְ כְּנ"ל. וְזֶה בְּחִינַת (שִׁיר הַשִּׁירִים ה, ו): שִׁימְנֵי כְּחוֹתֶם עַל לִבְךָ כְּחוֹתֶם עַל זְרוּעֶךָ כִּי עֲזָה כַּמּוֹת אֲחֶבְהָ וְכו' –

כחותם על לבך פחותם על זרועך, זה בחינת תפלין, כמו שאיתא בזהר הקדוש (מצורע נד:). ותפלין הם התפארות מה שהשם יתברך מתפאר עם ישראל ומשים אותם פחותם על לבו וכו'. ועקר ההתפארות שהם חותם התפלין נעשין על ידי האהבה וההשתוקקות והרצון והכסופין דקדשה של ישראל כנ"ל. וזהו שימני כחותם וכו' – הינו תפלין התפארות כנ"ל, כי עזה כמות אהבה וכו' – כי אהבתנו ורצוננו אצלך עזה וחזקה מאד בעזות ועקשנות גדול מאד, עליכן ראוי לך להתפאר בנו, כי זה עקר ההתפארות כנ"ל.

וזה כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה – אהבה הוא בחינת רצון וחשק והשתוקקות להשם יתברך, שעל ידי זה עקר ההתגברות על הסטרא אחרא שהוא סטרא דמותא, שמשם כל המונעים מן הקדשה, וכפי שהסטרא אחרא – שהיא כלל המונעים – מתגברת נגד האדם, כמו כן צריך שיהיה להאדם אהבה והשתוקקות ורצון חזק להשם יתברך ולהדבר שבקדשה שרוצה לעשות, כי החשק שהוא בחינת אהבה צריך שיהיה כפי המניעה כנ"ל. וזהו כי עזה כמות אהבה קשה כשאל קנאה – שהאהבה וההשתוקקות להשם יתברך ולעבודתו היא עזה וחזקה בעקשנות גדול כמות, הינו כמו התגברות המניעות שהם בחינת מות וסטרא אחרא, כי כל המניעות נמשכין משם, הינו כפי המניעה – כן האהבה והחשק עז וחזק.

וזהו קשה כשאל קנאה – כפי השאל שהיא הסטרא אחרא שפמלת את האדם חס ושלום לשאל תחתיות. ואם האדם לא זכה לעמוד בנגדה ונפל למקום שנפל, אפלו אם נפל

ליקוטי הלכות

לשאול תחתינות, חם ושלום, לסמרא דמותא, חם ושלום, ואין פח בידו לצאת משם, אם אף על פי כן הוא עקשן בדעתו, דהינו שהוא עקשן בהרצון, שאף על פי כן אינו מניח את הרצון לעולם, וכוסף בכל פעם יותר להשם יתברך, וכל מה שפילין אותו, חם ושלום, יותר – הוא כוסף להשם יתברך ולעבודתו ברצון חזק יותר ויותר, כי הרצון הוא בידו בודאי לכסף על כל פנים ברצון חזק להשם יתברך. ואזי אם הוא עקשן גדול ברצון – יש להשם יתברך התפארות גדול מזה, כי עקר ההתפארות הוא העזות והעקשנות של הרצון. ועל ידי זה יזכה בודאי סוף כל סוף לפעל מה שהוא רוצה להתקרב להשם יתברך.

וזהו שימני כחותם וכו' – הינו תפלין והתפארות מה שהשם יתברך מתפאר עם ישראל, כי עזה כמות אהבה קשה כשאול קנאה – שאנו אוהבין את השם יתברך בחשק נמרץ ורצון חזק, ואנו מקנאין קנאת ה' צבאות להגביר ולגלות האמת ולהכניע השקר אפלו בעמק הגלות הנה שהתגברה עלינו מאד מות ושאול, רחמנא לצלן, דהינו הסמרא אחרא, כי כפי התגברותם – בן האהבה והרצון חזק כנ"ל. וכמו שכתוב (תהלים מד, כ-כג): "כי דכיתנו במקום תנים ותכם עלינו בצלמות אם שכחנו שם אלהינו ונפרש כפינו לאל זר וכו', כי הוא יודע תעלמות לב כי עליך הרגנו כל היום" וכו'. שזה נאמר על היגיעות שמתנגעין בשביל התפלה או שאר דברים שבקדשה, שאף על פי שעדין אינו זוכה להתפלל פראוי ולפעל מה שהוא רוצה, אף על פי כן היגיעה לבה, מה שמשתוקק לזה ומתיגע בשביל

זה - זה בעצמו הוא בחינת קרפנות, בחינת 'פי עליך הרגנו כל היום', כמבאר כל זה בדברי רבנו ז"ל (לקוטי מוהר"ן תנינא מו, שיחות הר"ן יב). ועל-כן אנו מבקשים מהשם-יתברך, שפזכות היגיעה וההכנה והרצון לבד שאנו משתוקקים לעבודתו ומתיגעים בכמה יגיעות בשביל זה, אף-על-פי שעדין לא זכינו לעבודתו באמת, אף-על-פי-כן על-ידי-זה לבד נזכה להתגבר על כל המניעות, שהם בחינת מקום תנים וצלמות, חס ושלום.

וזה (שיר השירים ח, ז): מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה וכו' - 'מים רבים' שהם העובדי פוככים וסטרין אחרנין שמהם כל המניעות - אינם יכולים לכבות את האהבה והרצון, פי אנו עקשנים גדולים בהרצון. וכל מה שהמניעות מתגברים ביותר - אנו מתגברים ברצונות הזקים ביותר, פי עקר המניעות מתגברים רק להפיל את האדם מן הרצון, שזה עקר הנפיון של המניעה כנ"ל, אבל באמת האהבה והרצון של ישראל קשה כמות כפי המניעה וכו' כנ"ל. ומים רבים - שהם המניעות, אי אפשר להם לכבות את האהבה והרצון, אדרבא, מתגברים בכל פעם ברצון חזק וחשק נפלא ביותר, פי המניעה היא בשביל החשק כנ"ל. ועל-כן בודאי נזכה לפעל מה שאנו רוצים להתקרב להשם-יתברך, והשם-יתברך יתפאר בנו תמיד בבחינת שימני כחותם וכו', כנ"ל:

[כא] וזה בחינת (תהלים קי, א): "שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך". ימין הוא בחינת אהבה וחשק, על-ידי-זה עקר ההתגברות על האיבים והשונאים שהם המונעים. וזה

בחינת (שם צא, יג): על שחל ופתן תדרוך תרמם כפיר ותנין כי בי חשק ואפלקטהו; שחל ופתן וכפיר ותנין - הם קלפות וסמרין אחרנין, שהם בחינת המונעים מן הקדשה המונעים ומתפשטים על דרך הקדש, כמו נחשים וכפירים ותנינים ואינם מניחים שום אדם לילך בדרך הקדש. ומבטיח הכתוב לאיש הישראלי - שיוכל לדרך עליהם ולרמסם ולבטלם עלידי הרצון והחשק דקדשה, בבחינת על שחל ופתן תדרוך וכו' כי בי חשק ואפלקטהו - 'חשק' דיקא, שעקר ההתגברות עליהם הוא עלידי החשק והרצון כנ"ל.

ועל-כן קדם ברפת המזון שאז צריכים לגלות ההתפארות כדי להמשיך קדשת ארץ-ישראל עלידיה, על-כן אומרים ברפת המזון, דהינו 'נברך' שאכלנו משלו, שהוא הכנה והזמנה להמצוה של ברפת המזון שאנו רוצים לקים, שזהו בחינת רצון והשתוקקות, שאנו מודיעים בפינו שאנו רוצים לקים מצוותיו יתברך, דהינו מה שאומרים 'נברך' וכו'.

ועוד עקר ההתפארות שהשם יתברך מתפאר בנו, כי עקר ההתפארות הוא הרצון כנ"ל. ועלידיה עקר התגלות קדשת ארץ-ישראל כנ"ל, שזהו עקר מצות ברפת המזון כנ"ל.

ועוד בחינת מה שאנו אומרים קדם כל מצוה: 'הריני מוכן ומזומן לקים מצות תפלין או ציצית, וכיוצא, כי זה בחינת רצון, שאנו מודיעים ומגלים בפינו רצוננו וכספנו החזק לקים מצוותיו יתברך, כי אין לנו פח לקים מצוותיו יתברך פראוי, רק אנו אומרים אנו מוכנים ומזומנים לקים המצוה שזהו בחינת

רצון. ואזי המצוה נעשית מפילא בסיוע השם יתברך, פי
 'הבא לטהר מסייעין לו' (יומא לה:). והכל מאתו יתברך.
 ועקר עבודתנו הוא הרצון, שהוא בחינת מה שאומרים: 'הריני
 מוכן ומזומן' וכו'. ומחמת שבשעת אכילה שאז צריכין לגלות
 ההתפארות, שעלידידיה עקר קדשת ארץ ישראל, שזהו עקר
 קדשת האכילה, ואז בשעת האכילה הוא עדן קרבא (זמן
 מלחמה), פי סמרא אחרא קאים על פתורא דברנש לקמרגא
 ליה (הסמרא אחרא עומד על שלהן לקמרג אותו), כמו שאיתא
 בזהר הקדוש (בלק קפו:). ורוצה להתגבר על האדם, כדי לבטל
 ההתפארות, חס ושלום, על-כן תקנו רבותינו ז"ל ברבת הזמון,
 פי עלידי ההזמנה לברכת המזון, שזהו בחינת הרצון, עלידי
 זה זה מתגברין על הסמרא אחרא ומגלין ההתפארות, פי עקר
 ההתפארות הוא ברצון כנ"ל. ועלידידיה זוכין להמשיך קדשת
 ארץ ישראל, שזהו עקר מצות ברבת המזון כנ"ל. וכן מבאר
 בפגנות, שעלידי ההזמנה לדבר מצוה שבקדשה מנרשין
 הסמרא אחרא, הינו כנ"ל, פי ההזמנה הוא בחינת רצון, שעל-
 ידידיה עקר ההתגברות עליהם כנ"ל:

[כב] ועליכן עקר ברבת הזמון בשלשה, פי בשיש שלשה
 מישראל אז עקר ההתפארות, פי עקר ההתפארות הוא בבחינת
 יעקב, שהוא בחינת תפארת, בידוע (זהר ויצא קנז:). ויעקב
 משלש באבהו, פי כלול משלשתן (שם שמיני לח:), וכל ישראל
 נקראין על שם 'יעקב' שנקרא ישראל, ושם עקר ההתפארות
 בבחינת (ישעיה מט, ג): 'ישראל אשר בך אתפאר'. וזה
 בחינת קדשה משלשת, פי ההתפארות הם בחינת תפלין

ליקוטי הלכות

מחין שנקראים קדש בידוע בהינתן (שמות לט, ל): "פתוּחֵי חוֹתֶם קֹדֶשׁ לַח". כי עקר הקדשה הוא ההתפארות בבחינת (יחזקאל לח, כג): "וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדַּשְׁתִּי". שהגדלת שמו יתברך, דחינו ההתפארות שהוא כבודו וגדלתו יתברך, בחינת (אסתר א, ד): "יָקָר תִּפְאֶרֶת גְּדוּלְתּוֹ", זה עקר קדשתו יתברך בחינת 'וְהִתְגַּדַּלְתִּי וְהִתְקַדַּשְׁתִּי' – שנתגדל ונתקדש שמו יתברך עלידי ההתפארות שמקבל מישראל. וההתפארות הוא בחינת כלליות הגוין, ועקר הגוין הם בחינת תלת גוין דעינא שמאירין לבת עין (זחר פי תצא רפ), שזהו בחינת קדשת ישראל שכלולים משלשה אבות, שהם בחינת תלת גוין דעינא, שעל ידם עקר ההתפארות. ועל־כן הקדשה משלשת, כי ההתפארות היא הקדשה וכנ"ל, כי ההתפארות עלידי קיום התורה, שהיא בכל בחינותיה משלשת כמו שאמרו רבותינו ז"ל (שבת פח:): 'בריה רחמנא דיהב לן אוריין תליתאה, עלידי תליתאה, ביום תליתאה' וכו'.

ועל־כן ברבת הזמן שאז עקר התגלות ההתפארות הוא בשלשה, כי עקר ההתפארות הוא בחינת שלשה, בחינת תלת אבהן, תלת גוין. קדשה משלשת וכו' כנ"ל. ואז עקר הויב הכוס של ברבת המזון, כי הכוס הוא בחינת התגלות ההתפארות שמתגלה בשלשה דיקא כנ"ל. וזה בחינת שלשה ברכות של ברבת המזון:

[כג] וזה בחינת שלשה סעדות של שבת, כי עקר התגלות ההתפארות בחינת ארץ־ישראל הוא בשבת, שאז עולין כל המצוות לפני השם־יתברך, והשם־יתברך מתפאר

בָּהֶם, כְּמוֹ שֶׁפָּתַח רַבֵּנוּ ז"ל עַל פְּסוּק "צַדִּיק לִפְנֵי יְהוָה" וְכו' (סימון קלמ, רעז). וְעַל־כֵּן אִזּוֹ אֲנַפְּהָא נְהִירִין בְּנִהְיִירוּ עֲלֵאָהּ [פְּנִיָּה מְאִירוֹת בְּאֹר עֲלִיזִין] (זוהר תְּרוּמָה קלח:). עַל־יְדֵי אֹר הַהֲתַפְּאָרוֹת שֶׁל יִשְׂרָאֵל. וְעַקֵּר הַתְּגַלּוֹת הַהֲתַפְּאָרוֹת הוּא עַל־יְדֵי הַצַּדִּיק כַּנִּל, שֶׁהוּא בְּחִינַת מִשְׁה. וְזֶהוּ בְּחִינַת: כְּלִיל תְּפָאֶרֶת נְתַתָּ לּוֹ וְכו' שְׂאוּמְרִים בְּשַׁבָּת. וְזֶה בְּחִינַת: וְכִי כְּעַמּוּד יִשְׂרָאֵל גּוֹי אֶחָד בְּאֶרֶץ תְּפָאֶרֶת גְּדוּלָּה וְכו' (תְּפִלַּת מְנַחֵה לְשַׁבָּת). נִמְצָא, שֶׁעַקֵּר הַהֲתַפְּאָרוֹת בְּשַׁבָּת. וְעַל־כֵּן אִזּוֹ מִצְוָה גְּדוּלָּה לְאָכַל סְעֻדַת שַׁבָּת, כִּי עַקֵּר הַהֲתַגְּלוֹת הַהֲתַפְּאָרוֹת הוּא בְּשַׁעַת הָאֲכִילָה הַקְּדוּשָׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת אֲכִילָה שֶׁל שַׁבָּת. וְעַל־כֵּן צְרִיכִין לְאָכַל שְׁלֹשׁ סְעֻדוֹת בְּשַׁבָּת, כִּי הַהֲתַפְּאָרוֹת כְּלוּל מִשְׁלֹשׁ כַּנִּל, וְאֵלוֹ הַתֵּלַת גְּוִנִין שֶׁהֵם כֻּלָּל הַהֲתַפְּאָרוֹת, מְאִירוֹן לְבַת עֵינַי, שֶׁהוּא בְּחִינַת בּוֹם שֶׁל בְּרָכָה, בְּחִינַת מַלְכוּת דָּוִד, בְּחִינַת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל שֶׁמְקַבֵּלַת כָּל הַהֲתַפְּאָרוֹת, כִּי מִשָּׁם עַקֵּר קְדוּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל כַּנִּל. וְזֶהוּ בְּחִינַת בְּרַפְת הַמְּזוּזָה בְּשִׁלְשָׁה עַל הַבּוֹם שֶׁאִזּוֹ עַקֵּר שְׁלֵמוֹת מִצְוֹת בְּרַפְת הַמְּזוּזָה, כִּי אִזּוֹ מְזַמְּנִין בְּשִׁלְשָׁה עַל הַבּוֹם, שֶׁכָּל זֶה הוּא בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הַתְּגַלּוֹת הַהֲתַפְּאָרוֹת שֶׁעַל־יְדֵי־זֶה מְתַגַּלָּה בְּיוֹתֵר קְדוּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, שֶׁזֶהוּ עַקֵּר מִצְוֹת בְּרַפְת הַמְּזוּזָה, כַּנִּל:

[כד] וְעַל־כֵּן אֲבָרְהָם הוּא הָרֵאשׁוֹן שֶׁגָּלָה קְדוּשַׁת אֶרֶץ־יִשְׂרָאֵל, כְּמוֹ שְׂאִיתָא בְּזוּר (לָךְ לָךְ עת), וּמוּבָא בְּדַבְרֵינוּ כַּמָּה פְּעָמִים. כִּי אֲבָרְהָם הָיָה נְדִיב לֵב הָרֵאשׁוֹן, שֶׁכָּל עֲבוּדָתוֹ הָיְתָה רַק רְצוֹן וְכַסּוּפִין וְקְדוּשָׁה, כְּמוֹ שֶׁפָּתַח בְּמָקוֹם אַחֵר (לְקוּמֵי מוֹהֲרָ"ן קָמוּא סִימון קמב), כִּי הוּא הָיָה קָדָם מֵתַן תּוֹרָה, וּבְתַחֲלַת

עבודתו לא היה יודע משום מצוה, והיתה פל עבודתו רק רצון והשק וכסופין דקדושה, והיה חזק ועז בהרצון מאד נגד כל העולם כלו שעמדו בנגדו למנעו, עד שזכה על-ידי זה לשבר כל האזיבים והמונעים, שזהו בחינת "שב לימיני עד אשית איביך הדם לרגליך", המוכא לעיל (אות כא), שזה נאמר על אברהם. ועל-ידי פל זה התפאר בו השם-יתברך מאד, כמו שכתוב (ישעיה מא, ח): "אברהם אוהבי". ועל-ידי זה זכה לגלות קדשת ארץ-ישראל, כי קדשת ארץ-ישראל נתגלה על-ידי ההתפארות, שעקרו על-ידי הרצון וכו' וכנ"ל. ועל-ידי גדל השקו ורצונו הטוב שהיה עז וחזק בזה מאד, זכה שנתגלה לו מצות מילה שהוא תקון חברית, שעל-ידי זה עקר שבירת העזות דסטרא אחרא, שמשם פל המונעים וזוכין לעזות דקדושה שהוא תלוי בקדשת חברית, כי בו עז, בו תקפא, בידוע (תקוני זהר תקון לא, דף עו). וזכה להוליד את יצחק, שהוא הראשון שנולד בקדשת ישראל, שממנו התחיל השמחה וההתפארות דקדושה. ועל-פן נקרא על שם הצחוק והשמחה, כמו שכתוב (בראשית כא, ו): "צחוק עשה לי אלהים" וכו', כי עקר השמחה על-ידי ההתפארות כנ"ל:

ליקוטי הלכות

Handwriting practice lines, consisting of multiple horizontal lines spaced evenly down the page.

שאלות • מהלכים • חידושים • עצות

A series of horizontal lines, spaced evenly down the page, providing a writing area for the reader.

שאלות • מהלכים • חידושים • עצות

Horizontal lines for writing, consisting of 25 evenly spaced lines across the page.

שאלות • מהלכים • חידושים • עצות

A series of horizontal lines for writing, consisting of 22 lines in total, spaced evenly down the page.

שאלות • מהלכים • חידושים • עצות

וְאִזִּי נִתְגַּדַּל וְנִתְוֹסַף פֶּאֶר וִיפִי הַצְּדִיק

"וְעָקַר הַדָּבָר בְּעֵת הַקְּבוּץ, בְּעֵת
שְׁמִתְקַבְּצִים אֵלָיו הָעוֹלָם הַבָּאִים לְשִׁמְעַ
אֶת דְּבַר ה', וּבִיּוֹתֵר בְּרֵאשֵׁי הַשָּׁנָה, שְׁאִז
הוּא הַקְּבוּץ הַגָּדוֹל, אִזִּי הֵהֱתַפְּאוֹת גְּדוֹל
בִּיּוֹתֵר, מִחֲמַת שְׁמִתְקַבְּצִים הַרְּבֵה בְּנֵי־
אָדָם, הַחֲפִצִּים לְהִתְקַרֵּב אֵלָיו יִתְבַּרֵּה,
וְאִזִּי נִתְגַּדַּל וְנִתְוֹסַף פֶּאֶר וִיפִי הַצְּדִיק,
כִּי הוּא בַּעֲצֻמוֹ הֵהֱתַפְּאוֹת כֵּן"ל"

(תורה מ' תנינא)

גם אני מצטרף

ללומדים שמרגישים מעט טעם שכל
בפשט וקשיא בדרך הלומדים

בִּי טַעַם אֶרֶץ-יִשְׂרָאֵל יִכְלוּ לְצַיֵּד לִפְנֵי מִי שִׁזְדַּע טַעַם שֶׁכֵּל,
כִּי רַק מִי שֶׁהוּא אִישׁ בּוֹר, אִי אֶפְשֶׁר לוֹ לִידַע זֹאת,
אֲבָל מִי שִׁזְדַּע מִשְׁכֵּל,
בְּגוֹז לֹמְדִים שֶׁמְרַגְּשִׁים מְעַט טַעַם הַשֶּׁכֵּל
בְּפֶשֶׁט וְקִשְׂיָא בְּדֶרֶךְ הַלּוֹמְדִים, אוֹ חֲכָמִים בְּחֻמּוֹת אַחֲרוֹת,
שֶׁמְרַגְּשִׁים טַעַם שֶׁכֵּל.
(תורה ט' תנינא)

04-627-73-13
טעמו וראו כי טוב ה'

לטייל
בתורתו

פרויקט לעידוד המקה
והתבוננות בליקוטי מורחין

בִּי עֵקֶר הַצַּדִּיק הוּא תוֹרְתוֹ הַקְדוּשָׁה (ליקו"ה ח"ט שלוחין ה' יב)